

Niklotova závěť

Georgij Sidorov

Překlad: Radomír, Mojmír V.

Typografická úprava: badatel

Jazyková kontrola:

autora

"Niklotova závěť" je napsána podle autentických letopisných zdrojů západních Slovanů, především Čechů a Poláků. České kroniky, které nejuplněji vypovídají o křížové výpravě katolíků na území slovanského Pomorí, byly v 19. století doplněny polskými zdroji. Později byly v archívech Kodaně nalezeny písemné zdroje o pochodu dvou dánských bratří, jarlů Svena a Knuta, na Obodrity. Dánský letopis se plně shoduje se slovanskými zdroji.

Proto současní historici nemají pochybnosti o přítomnosti Dánů u stěn stolice Obodritů, Dubína. Kromě toho, dánská kronika podrobně popisuje neobjasněné stránky – zánik flotily Svena a fakt, že loď Knuta zůstaly Rujany nepotopeny. Což je opět v plném souladu s ústními legendami Srbů-Lužičů o roli knížete Niklota, kterého současní Srbové považují za svého, v odražení křesťanské katolické agrese. Složitější se ukázala otázka o přítomnosti novgorodských Slovanů a Krivičů u stěn Dubína.

Věc je v tom, že západní historická věda je do dneška tendenční, nijak nemůže překonat stereotyp zaostalosti a divokosti Slovanů, vnucený jí v minulosti katolicizmem. Vždyť není tajemství, že západní historická věda se pokouší dokonce své křesťanské kroniky skrýt před veřejností. Vezměme například Livonský letopis o zániku armády rytířského řádu na ledu Čudského jezera, ve výsledku čehož se celé Východní německo ocitlo napospas ruské expanzi a přežilo jen díky tomu, že novgorodský kníže Alexandr Jaroslavič netoužil po cizích zemích.

Ten letopis existuje, ale ví o něm jen úzký kruh zasvěcených historiků, a společnosti se vnucuje, nehledě na ruské písemné zdroje, že žádná bitva na ledě nebyla a rytíři Rigy nikdy velkou porážku neutrpěli.

To stejné se děje s písemnými zdroji vypovídajícími o roli sil Velkého Novgorodu, Pskova a Smolenska v porážce křížáckého vojska pod hradbami hlavního města Obodritů - Dubína.

Latinsky psané letopisy o těch událostech podrobně vypovídají, například Magdeburský letopis, ale málokdo o něm ví.

Pravoslavné křesťanstvo Ruska kvůli solidaritě k bratrům-katolíkům, zahynulým rukama „pohanů“, se také snažilo ve svých kronikách tuto otázku obcházet. Ale pravdu je těžké skrýt. O velké válce sjednocených sil Slovanů proti společnému nepříteli vypovídají karelská ústní podání. O pochodě Karelů jako součásti ruského vojska k Dubínu a o jejich účasti v grandiózní bitvě proti křesťanům, pod vedením knížete Laticajněna. Kromě toho, jak novgorodské letopisy, tak finské i estonské jedním hlasem vypovídají o zániku staré stolice Švédů – Segtuny – pod úderem Rusů a Karelů. Všechny tyto události, jak vypovídají písemné zdroje, se odehrály ve stejné době – v první polovině 12. století.

Západní historická věda se postarala ukrýt před zraky veřejnosti události, které ukazují nízkost papežské instituce a těch, kdo jí vírou a pravdou sloužili. Pokusila se rozdělit jednotlivé události této velké srážky Slovanů s Vatikánem a představit je jako samostatné události, nemající mezi sebou vztah. Autor je sjednotil v jeden celek, sňal oponu mlčení a v umělecké formě je představuje lidem.

 G. Sidorov

Země Venetů

Chceme vám povědět, bratři, o dávných časech na Pomoří¹.

O Niklotovi, knížeti vznešeném. Knížeti moudrém, odvážném a světlém, který vedl statečným srdcem spojené síly Venetů², jejich vojska a mořské družiny v těžký rok nástupu Navi³.

V těžkém roce nástupu Navi, kdy se dýmem z mnohých požárů zatáhlo nebe i země. Kdy temní, věřice ve vítězství, oblehli hrad Dubín⁴ na Labi⁵, hrad Volín, Tornov, stěny Retry. Kdy flotila Dánů a Vlámů, hrdých Švédů⁶ a jejich bratří Norů⁷ brázdily v těžké síle vojenské vody světlého bratrského moře.

Chceme vám vyprávět o Niklotovi, o vítězstvích a hrdinství knížete. O tom, co řekl velitel Venetům v den oslav, obraceje se ke Slovanům.

¹ Pomoří – jižní břeh Baltického moře, osídlený v X. – XII. stol. Slované.

² Veneti – souhrnný název západních Slovanů.

³ Nav – síly tmy.

⁴ Dubín – hlavní město Obodritů. Tornov, Retra, Volín – města západních Slovanů.

⁵ Lab(e) – řeka Elbe (dneš. Německo).

⁶ Sveji – starý název Švédů.

⁷ Norveni – Norové (slovan.).

Však začneme my vyprávění od začátku. K tomu nám dopomáhej Veles⁸ vznešený, vyprávět vše pravdivě a čestně, aby nezapomněl potomek vzdálený.

Píseň slávy, přicházející z nebe,
den vítězství sil světla nad tmou,
den, darovaný nám Svetovidem.

Vědí všichni v zemi Franků i Gótů, že bohatších kmenů a národů v Evropě není větší, než Slovanů na Pomoří. Zde ja vše. Kopce, i údolí kde se kolébají úrodné lány. Vody řek, hladiny jezer, tichých tůní – kolik ryb je v nich. Kolem ladná zvěř divoká. I nekonečné borové lesy, kde po mechu a vonných bylinách toulají se tmaví, mohutní zubři. Společně s nimi lesní jeleni. A po prosluněných loukách a nivách rychlé laně, divočáci, srnci. A stáda jiných zvířat...

Ale lovci země Vánů v Pomoří lov pro zábavu neznají. A tak jsou zvířata důvěřivá k dobrým lidem, kteří je ochraňují.

Však nejen borovým porostem země Vánů v Pomoří je bohatá. Rostou zde větrem kolébané, dávných předků svaté doubravy.

Zde skryty slídovým očím stojí klášterů a chrámů dvory. Ke klášterům tajné stezky chrání hospodář ostražitý, Svatobor – duch

⁸ Veles – staroruský bůh moudrosti, duchovního a materiálního bohatství.

lesů a přírody. Pouze jemu jedinému svěřuje les Venetů posvátná tajemství.

Vše v zemi Lužiců⁹, Obodritů¹⁰, Pomořanů, Chyžanů a Retarů¹¹ vzkvétá, oplývá bohatstvím. Od hlavních měst po malé vísky slyšet je radostné, veselé zpěvy. A o svátcích krásné dívky v chorovodech krouží do půlnoci, mladí muži soutěží v běhu i v perunici – válečné hře.

Plné jsou trhy ve Volínu, Retře i Štětí, zboží různé ceny. Z Číny – porcelán a nádobí, od Arabů – damascenské šavle, ze zemí půlnočních – bílé ryby, z východní Rusi – vosk a koňe, dobrá sedla a helmice z oceli. A kupci Pomořanů, Obodritů i drsných Rujanů z Arkony¹² navštěvují daleké země. Rum¹³, Kilikiji¹⁴ i Tauridu¹⁵, Šemachanské království a Indie.

Ale nejen kupeckými loděmi je proslavené Štětí, Veneta, Arkona. Mají mnoho bitevních lodí Vánové. Lehkých lodí, těžkých i rychlých veslic. A lodi tyto dnem i nocí chrání pobřeží před piráty. Topí Dány, Nory i Švédy, pokud

⁹ Lužičané – polabští Srbové.

¹⁰ Obodrité – severní sousedé Srbů.

¹¹ Chyžané, Retari – kmeny Luticů.

¹² Arkona – posvátné hlavní město Rujanů na ostrově Rujana (Rügen).

¹³ Rum – Řím.

¹⁴ Kilikie – jih Malé Asie.

¹⁵ Taurida – Krym.

tito porušují zákony a temnou nocí plíží se loupit, unášet krásné dívky a výrostky.

Ale nejen silou námořní hrdí jsou Vánové slovanského moře. Hrdí jsou proslaveným vojskem. Vojskem silným, jednotným a stabilním. Které nejednou nad Latiníky zvítězilo v dlouhých válkách, úporných a krvavých.

Chápou Frankové, Norové i Švédí, chápou Dánové své bojové prohry a nevolky Slovanů si váží. A jdou s mírem k nim na sblížení.

Volchvové¹⁶

Pozdním večerem hvězdné nebe osvítila přibývajíc luna. Její světlo zůstalo nad příkrovem mlh, který visel nad krásným Labem. Ten rozprostřel se i nad útesem, něžně laskajíc starý dub, snášel se dolů, jiskřící rosou.

Světlo Luny, plašíc stíny noci, ozářilo tři Volchvy, kteří stáli a dívali se z útesu na Labe. Na hru světél a stínů v oparu. I na les, světlem ozářený, světlem nebe chladným a mrtvým. Jen krátce se Volchvové kochali tichým Labem v měsíčním svitu. Vrátili se k vysokému dubu, posedali na chladný kámen a potřásajíce šedými kučerami, zapředli spolu rozhovor.

Starší promluvil: „Srdcem jsem uviděl¹⁷ jak za stolem u římského papeže dva bratři – Karolingové seděli. Přesvědčovali, že třeba je k výpravě. Tři državy vybudit toto léto, a nekřesťany před tvář svatou přivést pod mečem a sekyrou. Papež, vyslechnuv je, odmítl pomáhat králům v této věci.

Jenže věřit mu není radno. Bojí se nás. Ví, co všechno vidíme. Že Volchvové „božího zá-

¹⁶ Volchvové – bílí mágové, žreci, ochránci kultů u Slovanů.

¹⁷ Má se na mysli jemnohmotná rovina (parapsychologie).

stupce“ bedlivě sledují ve světech Svetovida¹⁸. A proto je potřeba připravit náš lid na útok temných. Řekl jsem, co chtěl jsem, vaše mínění bych si vážil slyšet. Vždyť také vy pronikáte silou ducha v nekonečné dálky.“

Pokyvuje šedivou hlavou připojil se bílý Volchv¹⁹ k sedícím.

Ale ti s odpovědí nespěchali. Svým vnitřním zrakem se rychle rozběhli po hlavních městech latinských, podél silnic, do významných hradů. A všude nahlíželi do srdcí, srdcí zvěstujících tajemství papeženců.

Celá Evropa shromažďovala vojsko. Sbírala kopiníky, knechty, stěfclce z kuší i lehké lukostřelce. Silné jezdce, oděné v těžkém brnění. A jistě, vozy se zásobami, aby vojsku nechybělo potřebné.

A všude mágové světla uzřeli kohortu vatikánských legátů – kardinály, slavné biskupy a další, kteří připravovali vojsko.

Vrátivše vědomí zpět k dubu, tiše starci odpověděli: „Starší bratře, souhlasíme s tebou. Ať je náš lid obeznámený s neštěstím, o vpádu temných s křížem, a připraví se, aby nečekaně tma nezachvátila Pomoří. Aby spojené síly Vánů jako už v minulosti, bojovaly důstojně.

¹⁸ Světy Svetovida – má se na mysli astrální rovina (parapsychologie).

¹⁹ Bílý Volchv – nejvyšší úroveň žrece.

Srazil y hřebínek králům a baronům. Těm, kdo poslouchají hlas Vatikánu.

A nás čeká bitva v carství stínů, v těch světech, kde žijí duchové Navi. Snad pomohou přesvětlí bohové i zákony vznešené Pravi²⁰!“

A vyřknouce svá slova bratru, oba mágové vstali a zmizeli. Pouze vítr noční a bodavý donesl slova: „ROD²¹ je s námi, vladyko...“

Šrozná novina

Xáno jitem se z tmavého útesu vznesl do výše bělokřídly orel, zakroužil nad čarokrásnou Labí, hltaje očima prostranství. A uviděl jezdce mezi stromy, jak pádí na koni černohřívém. Spěšně volí cestu, ale jede jistě, radost pohledět! Hned vidět je, posel z daleka. Síly koně uvážlivě šetří.

A dojel až k široké Labi. Sesedl a z větví a haluzí svázal malý vor a kleče na kolena, vesluje. Jeho kuň poslušně plave vedle něj, ladnou šíjí rozráží vlny světlé Labi.

Máchnutím křídel pták Rodu vznesl se až k oblakům a odtud znovu viděl vojáka na pevné zemi. Jezdec po cestě k Retře uháněl a orel, vyprovázeje ho pohledem, odlétal na svůj daleký útes zvěstovat Vedunům, že posel jejich co nevidět dorazí.

Mezi tím jezdec borovým lesem dorazil k městu Luticů slavných, a máchnuv praporem bedlivé stráž, po mostě proletěl jak sivý pták. Ihned rozhoupal varovný zvon, co svým hlasem svolává lid. A běželi všichni na náměstí smutku, lidé Retry, vojáci, ženy. Seřadili se a umkli, očekávající, co má vyřídit lidu ten, kdo zvoní na měděný zvon.

Když ledového srdce zvonu hlas utichl, nad náměstím rozlehl se hlas: „Bratři krve, Retaro-

vé, vzhůru. Míří k nám nepřítel krutý a zlý. Postupuje Saskem k naší hranici. Blíží se Frankové a Němci a s nimi společně Burgundané, Flandři, Janované, a ze severu – Dáni Konung Knut a s ním jarl Sven a další.

Derou se město Dubín oslabit, oblehnout ho z moře i ze souše. A za vším tím vojskem latinským stojí římský papež a s ním Karolínogové, císaři, vévodové, hrabata... Pluky tří řádů Černoboga²². Všem jim zachtělo se zemi Venetů zničit... spálit, podrobit si, rabovat!“

Dořekl svá slova vyslanec. Poklonil se knížatům a bojarům, kteří se sešli se sevřeným srdcem na naléhavý hlas zvonu.

Za úsvitu žreci chrámu Lady²³, stojícím na vršku v centru města, vypustili z klecí z haluzí spletených šedokřídle poštovní holuby. Ti holubi se smutnou zprávou letěli k hlavním městům Pomoří. Oni, radující se ze světa i svobody, vznesli se k oblakům a po větru zamířili do vlasti ke svým domovům.

Letěli ptáci nad lesem i mořem a nad nimi kroužili orli, ochraňujíc let vyslanců, aby jestřáb nebo sup hladový nenapadl unavené posly. Přesvědčivší se, že holubi přežili, a zpráva dojde k adresátům, ptáci Rodu vznesli se

²⁰ Prav – obecné zákony rozvoje Vesmíru.

²¹ Rod – hlavní bůh všech Slovanů. Prarodič bohů.

²² Černoboh – slovanský Šiva – bůh ničení.

²³ Lada – staroruská bohyně lásky a svornosti.

k nebesům, vracejíce se k chrámům vzdáleným, rozlétli se, splnivše svůj úkol.

Skrze den všechny města Pomoří věděly, že v zemích latinských shromažďuje se ke vpádu vojsko, vojsko silné mocí i jednotou. A v té armádě je tolik jezdců a pěšáků, že by je ani Číslobog²⁴ nespočítal. A velí těm temným hordám s kříži Karoling a příbuzný jeho bojovník, bratr císaře – známý vévoda. A s nimi biskupové, hrabata, baroni, váleční poutníci – Templáři. Jejich velmistr, zručný šermíř, nejdnou na Pomoří pobýval a zná brody i cesty v zemích Vánů. A také strategii vojsk slovanských, sílu a slabost jejich.

A ve všech městech Pomoří bili zvony na poplach. Pod jejich zvukem sbírali se muži přemoudří, silní v pravdě. A stařešinové sedí s nimi a také bojaři a knížata.

Na shromážděních Slované řešili, jak posílit dávné svazy, aby spory a hloupé třenice nepřekážely spojení Venetů. Kde udělat záseky v doubravách, jak pobořit mosty přes řeky. A posílit opevnění a zásoby pro případ obléhání pro všechna spřátelená města.

Když ta smutná zpráva o neštěstí zemi pevných Slávů obletěla, tu ženy začaly po nocích plakat, objímajíc muže své milé.

Muži a bojovníci v první řadě brousili meče a sekery, ostré háky, dýky. Dnem i nocí kováři ve svých dílnách zabývali se výrobou brnění, vyklepávali štíty a vsázeli sekery na vhodná topůrka.

Na Pomoří se připravovali k vpádu cizáků a pohůnků Černoboga. Všichni pracovali, muži i ženy, také děti a starci stříbrovlasí. Obyvatelé hloubili vodní příkopy, vršili hradby z dubových klád, u střílen sypali kamení a v kádích rozváželi smůlu.

A seno z luk sváželi, aby dobytek v pevnostech jedl, a mohl dávat mléko, sýr i maso obleženým lidem.

Niklot

Pozdním večerem jasné hvězdy rozzářily se na nebi, poblikávajíc. Moře snivě šploučalo příbojem, zvedaje z písků bílé čajky. Ty, poletujíc nad temnou vodou, nazlobeně a hlasitě křičely, nespokojené s laskáním moře i závany lehkého vánku.

Jen výr klidně seděl a rozvážně hleděl na moře. Seděl na kamenech nepostřehnout, nehybný a čajkami neviděný. Pták Svarogův²⁵ v bezměsíčné noci držel hlídku jak se patří, aby z moře v hodinu noční na drakkarech vzpurní Dánové náhle a nečekaně vojenskou silou neudeřili.

V tom tichém snovém čase v sále chrámu Peruna²⁶ sešli se vojevůdci – bojaři Dubína. A posedajíc na borové lavice čekali, až k nim kníže rozhodne se přijít a vyřknout svá slova. Tak seděli do půlnoci a mlčeli, jen chladný větřík si tichounce pohrával s okenicemi, vším skřípal a sténal jako dítě.

Nakonec se vojvodové zvedli, a vydechnouce, rozhodli se, v knížecí dvůr svého člověka vypravit, aby předal knížeti usnesení. Slovo těch, kdo má zodpovědnost za armádu. Těch, koho vybrali Obodrité na společném sněmu v těchto

²⁵ Svarog – hlavní slovanský strůjce Vesmíru.

²⁶ Perun – slovanský bůh gravitace a bůh vítězství.

²⁴ Číslobog – slovanský bůh matematiky.

těžkých časech. Rozhodnuto bylo knížete postavit před fakt jeho malomyslnosti, aby se vzdal vlády, pokud strachem naplnilo se mu srdce.

Jen co se však rozhodli, otevřely se dubové dveře, a do světla místnosti vešel vojevůdce, Svetojar – kníže země obodritské. Jak ho vévodové spatřili, znova si sedli na lavice a mlčíce znova čekali, až promluví.

I řekl Svetojar vojvodům: „Bratři rodní, je mi velmi těžko! Nemějte mi to za zlé, ale řeknu vám přímo, že nevím, jak s tmou bojovat. Zde nejsem nic platný – jen vojín zbraně.

Vám třeba jiný voják – voják slova, voják moudrosti, voják řádu! Takový, kdo zná taktiku temných, ten, kdo má životní zkušenosti, kdo už vedl naše vojska proti Dánům, na Nory, na Franky, na Švédy a ani jednou nepoznal porážku. Zkrátka, říkám vám, přátelé, třeba nám znova získat Niklota pro knížecí stolec. Před jeho dům s poklonou já první předstoupím – a vy za mnou. A všechny vás prosím, věřte mi, druzi, nemůžeme si dovolit hrát s osudem.“

Starý moudrý Niklot časně z rána uviděl na jedné z okna své ložnice jak k vstupní bráně jeho domu na koních černých i bílých přijíždějí bojaři v brnění a s nimi kníže Svetojar ve zlaté přilbici, v jasně červeném plášti a ve zbroji. A v jeho ruce – meč vyšší vlády. Vlády,

dané mu lidem, nad vojskem. I zamyslel se starý nad účelem, hledě na vystrojené hosty u domovních zdí.

Niklot, obléknuv košili, seběhl spěšně po schodech, vlastnoručně odemkl dveře a gestem zve významné hosty.

Zůstali však stát na místě bojaři, jen hlavy v uctivé pokloně, před pánem domu sklonili. A jen kníže Svetojar předstoupil, sňal helmici a pokleknul na koleno, mlčky položil meč před Niklota.

Pak tichým hlasem promluvil: „Kníže a bratře můj, zde – meč nejvyšší moci. Znovu se k tobě vrátil, ó moudrý. Taková je vůle lidu i knížete, který se nyní před tebou sklání. Zvedni meč, znovu si ho vezmi, a veď vojska Vánů, jako jsi vedl dříve. Všichni ti budeme čestně sloužit, a bude-li třeba, dáme i své hlavy za svůj lid a správnou věc. Nemysli, že odpovědnost sňal já, a její břímě na tebe vložil. Je to pro blaho národa, tak to má být – tak si žádá doba.“

Niklot, vzav chvějící se rukou meč damascenský, zvedl ho k srdci a pevným hlasem řekl knížeti: „Svetojare, velmi líto mi je, že lidu nemohu nabídnout jiné řešení. Souhlasím a zde je mé slovo.

Víš to ty, Svetojare, ví to i válka, že jsem už stár, a velet vojsku samotnému bude nad mé síly. A proto, bratře můj, se mnou budeš ty, Svetojar, mít stejnou pravomoc. Starci budeš

pomáhat slovem moudrým, potřebným, vždyť jsi vojevůdce. Já na sebe vezmu běh událostí, ty je budeš směle plnit. Bude nám tak lépe, kníže. Tři hlavy, troje ruce a tři srdce.“

Udiveně vzhlednuv na Niklota, Svetojar zvedl hlavu svou, a ptá se starce: kdože je třetí, do koho vkládá naděje? Snad někdo ze spojenců věrných, koho on zatím nezná?

Však Niklot mu upřímně odpovídá: „Třetí nám k ruce nápomocný, to je Rujevit²⁷, z ohně vycházející. Viděl jsem ho ve snu, bojare, a řekl mi bůh jen dvě slova: „Přišel jsem.“ Nuž, tma není všemocná. Nutno nám věřit, že uspějeme, přátelé.

Však aby naše vítězství uzrálo, Pošleme my do Retry k Luticům věrným, tři bojary, ve vyjednávání bystré, a poprosíme je přidat se k nám. Také třeba nám poselstvo k Rujanům vypravit, dokud Dánové mořské cesty neuzavřou. Nutno je spěšně pomoci Lužicům sehnat skot a zničit cesty, které vedou jejich zemí až k Dubínu.

A jistě, nutné je vypravit muže, vládnoucí přesvědčivou řečí, na východní Rus, k bratrům pokrevním, jestli by svým mocným loďstvem odstúpili Segtuny²⁸ drakkary. Bojím se vylovení Švédů, jejich král je dávný přítel Karolin-

²⁷ Rujevit – válečná ipostáze Peruna, slovanský bůh neodvratného vítězství.

²⁸ Segtuna – staré hlavní město Švédů, zničená Rusy a Karely.

gů. Nutné je myslet na vše, bratři, vždy, a všude se opírat o sílu.“

Dořeknuv, zavěsil Niklot meč za svůj rudý safiánový pás, a obejmuv Svetojara bratrsky, až k zemi poklonil se bojarům.

Inoaze

Mezitím do zemí Luticů svobodných, ze Saska vojsko Latiníků těžkou silou prudce vtrhlo.

Vepředu, na koních sedíce, postupovali směle žoldněři. Vzhled sebejistý, drzý a nadutý. Hned je vidět – slitování neznají. Vedle nich, blýskající erby, Johanité a plní síly templáři v těžké zbroji. Kousek za smělymi bojovníky smrti postupovali Bavoři, Burgundané, Janované, Švýcaři a Frankové, a také rytíři od Pádu a Rýna.

Hned za nimi na těžkých povozech tažených voly a koňmi, seděli ozbrojení Sasové. Ti, co na podzim přísahali, že budou spojenci národů Pomoří. A celá ta válečná síla šla na Retru, Volín a Dubín, na Tornov, na Venetu a Šecen.

A vůdci Latiníků se soužili nečinností, vidouce prázdné vesnice Luticů, jejichž obyvatelé ukryli dobytek a zasypali studny, a kamsi rychle zmizeli. A navíc, v lesích kolem cesty zamaskovali zátarasy a tyčkové ploty, a mosty přes malé říčky zbořili a spálili.

A nikde nebylo vidět vojska, vojska Luticů smělych a silných. Bylo podivné vidět, jak Slované bez boje ustupují k hlavnímu městu, vydávající sveřepým cizincům své světlé mateřské země.

Tou dobou z dánských fjordů flotila hrdě vplula do Venetského zálivu. Koráby modrookého Knuda, jeho bratra veselého Svena.

Celá flotila se postavila proti větru, a veslovala proti vlnám. A zuřivě křičeli racci, dráždění vrzáním havlenek. Veslaři zpívali písně, zněly trubky, bylo slyšet velké bubny a povely náčelníků flotily v hukotu větru a kolébání drakarů. Flotila Dánů vytáhla do války proti Dubínu, námořnímu hlavnímu městu Venetů.

Bratři jarlové se rozhodli odříznout slavnou pevnost na rok od moře, aby Němci, Vlámové a Frankové ji mohli dobýt ze souše obléháním. Za den lodě čilých Dánů vepluly do Labe před setměním, a přiblíživše se k Dubínu z jihu, k noci už stáli v zálivu u náspu.

Oheň věčného života

Uprostřed divoké, širé doubravy, na vysokém vršku u dolmenu, stál tajný chrám ochraňovaný nebem a hospodářem temného lesa. Ve starém chrámu kdysi v hrozné hodině, kdy se ze severu ledy tlačily²⁹ a vály sveřepé vichřice, pokrývající roviny sněhem, kdy slunce zmizelo za mraky a země pod mrazy sténala, v tom chrámu zapálil Volchv vysoký věčný plamen vládce nebe³⁰.

Od té doby uběhlo mnoho let, a oheň nezhasl unavený. Hořel a hořel, rozháněje stíny tmy – zrozenice Navi.

A do toho chrámu tajného, neviditelného pro žrece boha smrti a zkázy, sešlo se sedm Volchvů v bílých oděvech, a poklonivše se ohni svatému, vzali se za ruce a usedli na zem vedle ohně, s myšlenkou v hlavách. Jejich obličejové byly osvětleny paprsky světla Pravi planoucího srdce. I řekl vrchní žrec Svarogův, obraceje se ke shromážděným mágům:

„Vojíní světla, vím, že myšlenky mé znáte, jakož i řeč. Ale musím obřad rituální provést u ohně v tomto kruhu. Takže poslouchejte,

²⁹ Má se na mysli doba ledová.

³⁰ Na příkaz Svaroga oheň byl zapálen Dažd'bogem – prarodičem všech Slovanů.

vnímaje srdcem mou řeč o velikosti záležitosti, a vědomím se ponořte do podstaty toho úkolu, který brzy budeme muset řešit, opírajíce se o sílu.

Bratři ducha, vysoká Svarga nás nyní čeká v bezbřezí dalekém, kde se rozhodují osudy zemské – osudy Rusů, Venetů a Čudů. Osudy všech, kdo žijí slovem Vesty³¹ a zákony ctí Pravi vysoké. Vždyť invaze Tmy na Pomoří začala ve světě ohnivého nebe...

Budeme se muset utkat se s Tmou, v neko-nečnu hroznou, velikou v carství stínů a sil Černoboha. Tam, kde chaosu plamen chladný požívá prostor Vesmíru³², v tom carství budeme muset plamenným světlem uštedřit porážku černým mágům, co temně vládnou v zemích Západu pochmurných, zlých. Čeká nás mnoho děl, bratři, a ne všichni se vrátíme do světa tělesného.

Ale prohrávat bitvy na nebi nesmíme ani v půlnoc Svaroga³³. Neboť plamen – ochránce posvátný by byl silami tmy zničen.

A zmizí jazyk svatoruský na Pomoří i v kraji východním. Kmeny naše zemi opustí, zalití

³¹ Vesta – posvátná védická kniha Orianů-Hyperborejců a později védických Slovanů. Podle tradic obsahovala okolo 5 tisíc svazků.

³² Ledový plamen Černoboha.

³³ Půlnoc Svaroga – období od 2. do 17. století.

krví a slzami, a jejich místo obsadí v podnebesí Latinci – otroci Vatikánu.

Řekl jsem Vám, žreci, co jsem musel, a co znáte sami dobře. Ale dodám: vítězství na nebi rozhodují všechny spory pozemské“.

Touto řečí dokončil svůj obřad bílý Volchv, a pohlédnuv do duší bratrů, viděl v jejich srdcích sílu ducha. Sílu danou mágům Dažd'bogem. A nechtěně vladyka zaměřil svůj pohled pravovědný na bratřích. Všichni jsou naplněni jasem nebeským a krásní, jak pozemští bohové. Kdo se z nich vrátí do kraje rodného, kdo zůstane živ, to neví. Tajemství toto jen Rodu je známo, ale nejvyšší to neprozradí.

S touto myšlenkou žrec Svaroga pokynul, a Volchvové, oddělivše duše od těla, se přenesli na pole kraje Svargy do světa, kde bitva sil života a světla probíhala krutá s vojskem Navi. Vedle plamene věčného zůstali jen těla nehnutá v bílém. Na pohled mágové jako by usnuli, jen obličejové jako z chladného kamene, osvětlené ohněm Dažd'boga, hovořily o dlouhém odchodu.

Začátek obléhání

Ráno, když vystoupil na věže Dubína, starý moudrý Niklot spatřil flotilu. Flotilu Dánů usilovných a silných, chtivých zlata, jídla a žen.

Ale když spočetl lodě, se kníže Venetů, nestydě se bojarů, zasmál. Vidouce veselého knížete, podivili se šediví bojaři. „Co směšného jsi viděl, Niklote? Dánové mají flotilu slavnou a silnou. Jsme jimi odříznuti od moře, jak se probijeme k Rujanům?“

A odpověděl Niklot, kníže přesvětlý. „Rujané k nám přijdou brzy sami, dosud nenastala doba bojů. Bude a téměř již nastala, a Dánové odejdou, odkud přišli a s prázdnýma rukama. Uvidíte, bratři! Jejich slabost je v tom, že mají dva jarly. Oba si chtějí korunu nasadit. V tom my pomůžeme Svenovi a Knud nás sám pak brzy opustí“.

A Niklot ukázal na drakkary, co stály s erby u břehu: „Oba bratři k sobě cítí jen zlobu a lítou závist. V tom je naše vítězství, bojaři, ale Dánové to nevědí.“ A Niklot se obrátil a odebral se k rohové věži vysoké, a bojaři, patřice na knížete, divili se tomu, co řekl.

Za dva dny pod hradby Dubína přitáhlo vojsko Latiníků. Kolik různých praporů, kolik korouhví! A nafoukaných erbů se znaky: Janova-

né, Burgund'ané, Vlámové, s nimi vojáci země Latoringů, Templáři, biskup, opati a trén, přeplněný krámy. Vojsko temných se na noc rozložilo u příkopů. A ráno, rozbiv tábor, zaplnilo všechny cesty, lesy, pole a břeh Labe...

Brzy se stovky ohňů rozhořely kolem pevnosti rovnoměrně. Na nich se peklo čerstvé maso, co našli Latinci ve vesnicích, a pára šla z baldachýnů a stanů, jak prosýchaly na slunci a větru. S drzým pohledem vojáci Latiníků na hradby Dubína vzhlíželi, jako hospodáři přicházeli k příkopům, ze samostřílů na věže stříleli a hrozili obráncům hradu znamením kříže, křikem a erby, někdy na ústní povel před příkopy nosili prapory, aby viděli vojíni Dubína, že přišla do jejich země koruna Karlovců, vládců jihu.

A srdce Slovanů se chvěla před vojskem nemírným, silným, které se z Evropy sešlo k jejich hradu, oddělilo je od moře i od souše, a obklíčilo pevnost Venetů.

Za noci temné Niklot si přehodil plášť a vystoupil na vstupní věž a slyšel, jak cizinci začali zasypávat příkop drny a zemí. Ale neviděli obránci hradu Latiníky, kopající podchody, přes vodní příkop k jejich bráně.

A zbytečně stříleli z luků vojíni na lité nepřátele. Naslepo všechny jejich střely letěly, a křesťanům neškodily. Noc je tmavá, jen moře se blýská, a oslepují pochodně mezi věžemi.

Ale Niklot zavolal vojevodu a nařídil mu, dehet ze sudu vylít do příkopu. Vylít dehet zapálený, aby hořel nad vodou, a osvětloval práce papeženců. Aby lučištníci viděli cíle a stříleli nejen podle sluchu. Brzy byl pokyn knížete splněn, a venetské střely srazily ty, kdo v noci temné, příkop zasypávali. Stavějící ze štítů přehrady, odtáhli zpět do svého tábora Latinci od vstupní věže.

Ale ráno Veneti uviděli, jak k příkopu přivezli templáři štít z desek na dlouhých vozech. Tento štít začal chránit práce, které křesťané začali uprostřed noci. A nadarmo stříleli Veneti z katapultů do štítu na kolech. Ten pojížděl stále blíž, a hrozilo, že dojede až k bráně. Obodrité s obavou vyhlíželi, jak zasypávají jejich příkop hluboký, a v bezmoci nevěděli, co dělat.

Jen starý Niklot byl klidný. Řekl, obrátiv se k bojarům, že proschl štít na slunci květnovém, a spálit jej nedá moc práce. Nutno jen polít ho lektvarem, což dovede i dítě. Z katapultu začali střílet hrnce, naplněné černou smolou. Jak kníže řekl, tak vojíni udělali, štít polili hořícím lektvarem a dívali se z hradeb, jak hoří to, co jim dělalo takové potíže.

Pozorující plamen drzý, Obodrité si gratulovali, zpívali písně, tančili na věži a chválili Niklota za moudrost. Jen starý si toho nevěšmal, řka, že oheň jim dal Veles, a jeho zásluha je tu jen malá. Každý se toho mohl dovtipit,

jak zničit dlouhý štít z desek, prostě ho to napadlo prvního, a dodal, že brzy začnou dny útoků a obklíčení, že jejich příkop pro cizince s kříži není pevnou překážkou.

Tak se stalo. Celé léto křesťané přes příkop po náspu z trámů útočili jako rozžuřená železná masa. Vyzvedávali stovky žebříků, útočice na věže pevnosti, stovky háků a provazů se zachycovaly za ozubení a střechu hradu. Mnoho tisíc letělo na hradby střel nabroušených, kopí zlomených, kulatých kulí a hvězd kovových, pochodní a hořících nábojů.

Ale marné byly snahy křížáků vojska Latiníků, chladnokrevně a beze strachu Venetové na hradbách své pevnosti bojovali. Bojovali za život a svobodu, za lásku, za spojení s věčným nebem, za bohy, za dědictví předků, za obyčej, víru a pravdu. I za své drahé děti, i za ženy krasavice s rusými copy. Za vše to, čemu se říká Rusko, co těší i srdce i duši.

Obě knížata – Niklot s pokrevním bratrem, mohutným a slavným Svetojarem, řídili boj na věžích, slovem i dílem pozvedali duch Obodritů, unavených bojem. Šli po hradbách se štíty, směle střely a kopí odrážejíce, hovořili klidně a beze strachu. Svým vzhledem vojíny povzbuzující.

Unavení útoky zbytečnými, křížáci nespočetného vojska se na podzim rozhodli pokračovat

v obklíčení, aby na jaře pevnost mohli útokem dobýt a dokončit válku.

A k tomu začali připravovat zimní tábor, a nadlouho. Brzy tyčkovým plotem obehnali stany, dokonce příkop vykopali křesťané, chráníce se před Venety, aby ti, vyrážeje z Dubína, nemohli útočit na jejich obydlí.

A Dánové, opustivše své koráby, hlučný tábor si postavili u lesa. Sven a Knud mají baldachýny u moře, nesoupeří, ale drží se suše. To vidí z hradeb Obbodrité a přemýšlejí, jak je rozhádat.

Vyzvědač

Na skalistém vrcholku Alp, v opevněném zapadlém hradu uprostřed noci vzplanul oheň, svoláváje příchozí k setkání. A na ten bezeslovný povel vyrazily černé stíny z věží, kde seděly v očekávání, kdy je pozvou do podzemí.

V šedém kameni pod pevností starou byla bohy zapomenutá hluboká sluj – přírodní výtvar a výtvar rukou černých mágů. A do ní se sletěli cizinci, podobní netělesným nočním stínům. A shromáždivše se v sále tajných schůzí, u krbu se všichni usadili.

A v krbu hořel „chlad vesmírný“, mrtvý hrozný oheň Černoboha. Osvětloval jejich bledé tváře a oděvy z černého hedvábí. V tomto neviditelném a tajném místě se shromáždily síly smrti a zmaru – dvacet dva mágů černých – z těla, a netělesný duch vojska Světla.

Byl neviditelný v tomto sále, rozplynul se ve tmě neprůhledné, pozoroval duch Volchva setkání svých nepřátel temných a mocných. Věděl duch světlý, že brzy uslyší rozhodnutí sluhů Černoboha, a pomůže Bělboh³⁴ v dobrém díle! Vždyť je vyslancem tohoto boha.

³⁴ Bělboh – světlé dobré vtělení (ipostáze) Svetovida.

Tu začali své zasedání černí mágové v podzemním sále. A nastražil se světlý vyzvědač, když uslyšel to, co chtějí sluhové Mary³⁵. Temní mágové hovořili o utrpení, které čeká vojsko křesťanů v Pomoří. Co Volchvové síly Pravi vyvolali³⁶ v nejvyšším světě, a světlá Svarga³⁷ že odebrala papežencům úspěch.

Že křesťanům bude třeba pomoci. A nenadálý útok na Venety, nemilosrdný, rozhodný a krutý povede na jejich vojsko jarl Sveju. Ten podle jejich vůle temné připravuje své vojsko a flotilu v nástupu... A ten úder bude nebezpečný, pokud se žreci vojínů opozdí a nepostačí vypravit z východu vojsko Rusů na pomoc svým bratrům.

A proto je nutno je odpoutat. Ať zachraňují svůj chrám vprostřed boru, kde hoří věčný plamen jejich života. Na něj nutno zaměřit vědomí, naleznout jej, zničit beze zbytku. Poté ruské plémě navždy opustí své země a nebude bránit řízení na planetě, kde černé síly zavládnou dle vůle vědomí těch, kdo se v podzemním sále sešli.

Vyslechnuv řeči černých žreců, „poslanec“ nepozorován opustil sluj podzemní pod opuštěným zámkem, a vzav na sebe tělo žrece Sve-

tovida, ztělesnil se v Arkoně kvetoucí. V chrámu slavném vznikl ze světla, a pozval k sobě své duchovní bratry, dvě knížata a žrece, kterým věřil, koho znal už od narození.

Pověděl jim o úmyslech temných, Bílý Volchv ničeho neskrýváje. A odjet zítra ráno přikázal mladému knížeti do Rusi východní k bratrům Slověnům. Ať požádá severní vojska v den útoku Sveju na Dubín svou mohutnou flotilou a vojskem odrazit invazi Segtuny. Jsou sto zlomit sílu Sveju, a přiblížit vítězství Venetů.

Rujaňané

Pozdě večer vešla za Niklotem do jizby krásná děva, pravnučka jeho, Lada – Svetlena. Ta, kterou Russ vojevůdce choval blízko svému srdci. Byla věrným jeho druhem i pomocníkem, kterému Niklot bezmezně věřil. Vstoupila hrdě.

Vysoká, štíhlá jak břízka, mírná, modrých očí, které Niklota se zájmem hledaly. A úsměv! Jaký to úsměv! Rty rudé – zralé višně! A zlatý cop! A obočí! Temněrusé, jak křídla v letu!

Jak bojaři spatřili v sále krásnou dívku, popošli jí naproti, poklonili se mladé krásce a zavedli ji k Niklotovi.

Rychlým krokem přistoupila pravnučka ke knížeti, objala ho a políbila, řka, že přišla zpráva z daleké Arkony.

Přiletěl sivý poštovní holub a přinesl napsané to, co bylo přáním těch, kdo seděli v opevněném Dubíně. „Zde čtete“, a ladným gestem podala knížeti to, co držela. Šedokřídleho holoubka Lady. A spokojena odešla ze sálu.

Semkli se bojaři kolem knížete a četli zprávu Rujaňanů, pevných vůlí, že již brázdí moře směrem k Dubínu, aby potopili koráby jarla Svena. Ale Knudovy drakkary nechají, jak

³⁵ Mara – slovanská bohyně smrti a zkázy.

³⁶ Síly Pravi – nejvyšší dobré síly onoho světa, síly Bohů.

³⁷ Svarga – slovanské nebe.

jsou. Ať si myslí, co chce, jestřáb. A dodali, že Niklotovi budou poslušni i nadále.

Dočetli bojaři zprávu Rujaňanů z Arkony a obestoupili Niklota, pravíc: „Ó, jak jsi moudrý, kníže náš, tvé slovo je jak ryzí zlato, všechno předvídáš, vše víš dopředu. Je vidět, že tě bratři ne nadarmo vybrali, aby naši sílu v bitvách umocnili.“

Ale Niklot se jen poklonil, pravíc, že má jen pramalou zásluhu, protože sami Dánové mu pomáhají, své království utápějí v rozporech.

Když studená a vlhká mlha zahalila moře i Labi, tu nevidění, tiše veslujíc, přiblížili se ke korábům jarla Svena ti, které Dánové nečekali – lodě smělých Rujaňanů z Arkony.

I spatřili Dánové vlátna na stožárech zlaté Rarohy, jak se přidě lodí blyští bronzem. A tu již ostré ocelové háky prosvištěly vzduchem na paluby drakkarů. Příliš pozdě pochopili Dánové, co se to na moři z mlhy vynořilo. Hlučně opouštěli svůj tábor a pospíchali bránit lodě. Ale marně.

Moment překvapení pomohl Rujaňanům lodě Svena po větru odtáhnout do mořského zálivu, kde část z nich uvízla na mělčině, ostatní neslavně shořely. Nedotčeny však zůstaly drakary jarla Knuda, které stály hned vedle. Všechno Knudovo zůstalo, jak bylo, ani jeden voják nezahynul, ani námořník, šermíř, střelec z praku, ani veslař, nevěřicně zíraje.

Trápili se Dánové tím napadením, začali přemýšlet, jestli Rujaňané tajně neuzavřeli s Knudem dohodu. Dohodu o tom, aby Svena oslabili a roztřístili jeho síly. Marně Knud přísahal, že on není úkladným zrádcem svého rodáka. Stále opakoval, že neví, proč Rujaňané nenapadli také jeho lodě, stojící společně s loděmi Svenovými. Dánové ho poslouchali mlčky a nevěděli, co si myslet a co dělat. Jak nyní provést obléhání z moře této silné venétské pevnosti, když loďstvo ztratilo polovinu v korábech i lidech jarla Svena.

I rozhodl Sven plavit se zpět, aby v Dánsku Knuda oslabil a věrné jeho stoupence i jeho bratra vzal k sobě, vázaje je slovem. Příliš se nezabýval přípravami k odplutí, velmi brzo jeho lodě vypluly k bouřlivému moři rychlou Labí a daly se na západ měsíční nocí.

Sledujíc útěk Svena do vlasti, pochopil Knud, že je na tom bledě. Zapomněl na těžké obléhání, přemýšlet začal o dánské koruně. Že jí může snadno získat Sven, pokud po Dánsku rozhlásí slovem, že Knud s Arkonou podepsal vojenskou smlouvu.

I vydal Knud rozkaz připravit se na zpáteční cestu za Svenem i bratrem. Ten přijali Dánové s radostí a již ráno se flotila Knudova plavila bouřným mořem podzimním na západ, po větru do vod Heldu³⁸.

³⁸ Vody Heldu – pobřežní vody Dánska.

V ten čas na hradbách Dubína, smějíc se, stáli Veneti. Pobízeje nazlobeného Svena, gratulujíc mrzutému Knudovi, všem Dánům přáli šťastnou cestu domů. Bez nehod a neštěstí, a aby za rok přišli na návštěvu k vítězným Vánům a sebou si odnesli spoustu zboží, aby jím vyrovnali své ztráty.

Slyše pokřikování Venetů na věžích, starý moudrý Niklot se usmíval, říkal si, že srdce lidu se nezatvrdilo, naplněné nenávistí, že válka nezlomila duch Pravi, v jeho bratrech vlastní krve. Jak je hrdý, když slyší dobré slovo pro lité nepřátele, z moře narozené. Ať si Dánové na dlouho zapamatují, že není v zemi Obodritů takové pravidlo – chovat se krutě k oslabenému nepříteli. Ať odejdou, ale jako lidé, důstojně. Bez příkoří a zla ve svém srdci.

Sotva zmizely v daleké mlze koráby sivoookého Knuda, rozezněl se zvuk rohu z věže na počest spojenců věrných a spolehlivých. Na počest Rujaňanů, kteří ke hradbám hlavního města pod ochranou vojenských hlídek připlouvali s naloženými loděmi.

Vplouvaly k hradbám Dubína drakary, které byly v bitvě odvěčené Dánům, naložené chlebem. Také rybami, vepřovým, dřevem, a z jejich palub volali Rujaňané: „Přijměte dárky – jsme s vámi! Přišli jsme. To znamená, že blokáda je prolomená. Nemohou vás už zlomit hladem a Svetovid vám v bitvách pomůže. Pohlédněte na stožáry, jak vlají ve větru vlajky

válečníků Raroha, jasný sokol uprostřed modrého nebe! Dá nám zvítězit na moři, a jsme přesvědčeni, že pomůže i na souši ukázat vítězství síly světla. Ať se válka s námi stane utrpením pro křesťany a odrodilce. Ledaže by kdo svedl zlomit vůli ke světlu u našich plemen hrdých a svobodných!“

Tu otevřela se brána Dubína a Obodrité, radujíc se celým srdcem z přátelství s Arkonou, odnášeli dárky Rujaňanů do svých světlých domovů. Bylo dobré, že Rujaňané v tento těžký čas nezapomněli jejich utrpení a neštěstí a dorazili s hroznou mořskou silou, aby prolomili blokádu svým loďstvem. A nyní je Dubín opět plný produktů, jeho sklady zaplněny po střechu, také plno dřeva dovezli sbatřenci. Dřeva, tolik potřebného na dlouhou zimu.

V ten samý čas sešli se knížata i bojaři ve velkém prostorném sále, také Svetojar se svým duchovním bratrem Niklotem a Vseslav z Rujaňanů Koreniců. Tři venétská knížata se objala, po ruském zvyku usedla na lavice a začala rokovat, jak dále překazit plány drzých útočníků z jihu, jak je přimět upustit od obléhání a odejít od starobylého Dubína, také od Retry, která se statečně drží, a od Volína, hrdého v síle?

Porozmýšleli, a všichni tři se shodli na prosbě Volchvům o radu boží vůle, a pochopit tak, co

se děje v „Ladoni“³⁹ ve starobylém světě vznešených živelů.

Tak tři knížecí bratři odložili své meče a dýky, vyšli ven a společně se svými vojáky vydali se k chrámu Rodu, který stál v centru města. Vcházejí dovnitř, bratři sňali své ocelové přilbice všichni společně a stáli tam jak pokorné děti před světlým Volchvem u hořícího ohně. Před tím, koho nazývali přemoudrým a velikým po duhové záři srdce. Tak tam stáli všichni tři a mlčeli, vrhaje na sebe kradmé pohledy.

První promluvil Volchv Dobrosvet.

„Vím, bratři, co chcete znát. Potřebujete radu předků minulých, těch, kteří již opustili zemské cesty a navždy odešli do království Světla. Řeknu vám tu bez oklik, bohové očekávají vaše zasloužené vítězství, jsou s vámi! V boji přetěžkém na zemi, na moři i ve Svarze Latince čeká jen porážka. Nepomohou jim sluhové stínů. Naši předkové se spojili s námi, bratři, v tomto hrozném a těžkém čase. Takže budoucnost naše je v našich rukách, všechno závisí na našem bratrství, na jednotě Slovanů zde, i s věčným nebem.“

Naplněna vznešeným slovem, vyšla knížata a znovu vystoupila na hradby, odkud spatřila, jak Latinci pokračují v obléhání města.

Sestrojili vysokou věž a posadili ji na skřípající kola. Věž tuto pobili hřeby, na hřebenu zhotovili padací mostek, a snažili se ji dostat přes příkop, aby se dostala až k opevnění.

Bylo zřejmé, že ač oslabeni o silnou flotilu dvou dánských jarlů divokých, znovu se gótský rytíři chystají do útoku s novou silou.

S obavami sledovali Obodrité věž z hradeb pevnosti a netušili, co si mají počít s takovou pohromou. Jak vyklouznout z chystané pasti, co hrozí krutou smrtí všem: městu, ženám i vojákům.

Jen starý Niklot byl klidný. Vzal si Svetojara stranou a šeptal mu tiše, aby slyšel jenom on: „Podívej, sleduj čajky, zvedly se od břehů a odletěly nad moře. To znamená, že dnes přijde mráz. Led sváže vody Labi, i v našich příkopech. Už víš, co musíme v noci udělat? Tu věž musíme svrhnout do vodního příkopu a nad ránem ji tam led pevně uvězní. Pak přijdou větry, sněhy a metelice, prostě – naše zima, po venětsku. Papistům zajde chuť na válčení, budou závidět svým mrtvým.“

Předav radu Svetojarovi, starý moudrý Niklot vnuka povolal, aby mu roztopil parní lázeň v nadcházejícím večeru mrazivém.

Když zjistili Vánové, že kníže si žádá lázeň, bylo jim hned lehčeji u srdce. Úsměv se jim

³⁹ Ladona – (slovan.) zelený astrál (parapsychologie).

vrátil na tváře a s Rujaňany sůru⁴⁰ chutnají, začali zpívat písně na počest Lady okolo ohňů, v ulicích zapálených, aby se vojáci měli kde zahřát a kde popít lahodného moku.

Svetojar zatím s družinou vojáků smělých v noci mrazivé opustil město, a prolomil obranu papistů. Věž na kolech svrhli společně do hlubokého vodního příkopu, a pak jen podzimní deštík smýval krev ze země i z mrtvých.

Časné ráno přineslo krutý mráz od daleké hvězdy Sedavy⁴¹ a svázalo ledem – pancířem pevným, vody Labe i příkopů vodních. Přišel i sníh, vánice ho roznášela. To přišla zima svěží, stříbrná. Sníh zasypal cesty i pole, i město Vánů. Ti se zaradovali nečekanému vítězství zimy, která jim přišla na pomoc. Radovali se též z Rujaňanů, věrných spojenců, že neopustili své bratry po krvi.

⁴⁰ Sura – slovanská medová lihovina z bylin.

⁴¹ Sedava – polární hvězda, střed Galaxie.

Zpráva o vítězství

Během dne znovu Lada-Svetlena přispěchala ve zbroji k Niklotovi, útlá, v pevném pancíři, obepínajícím hustou drátěnou košili, a v přilbici se žlutou svastikou, vyjadřující slunce – Dažd'boga.

Se zalíbením hleděl Niklot na mladou dívku: je tak dobrá, tak prospěšná a přitom krásná! Maguru⁴² překrásnou připomíná! Z luku střílí obstojně, vládne mečem i sekyrou, sebe sama nešetří ani na hradbách. A právě za to se ji starý chystal pokárat, ne ve zlém, ale z lásky, jakou k ní choval.

Jenže Svetlena, objímajíc Niklota, hned spustila, že z Retry dorazila zpráva o vítězství Veneťů, že jinověrci byli rozprášeni. Luticové nyní čekají, co řekne Dubín, má vojsko přijít Obo-dritům na pomoc? Co vzkáže moudrý kníže?

Děva příjemná domluvila a podala pradědovi svitek, který do města tajně přinesl zvěd. A hned se vzdálila, hrdě nesa přilbici.

Nechav k sobě povolat Russa z Retry, starý moudrý Niklot k němu promluvil. Popsal, v jak ohromné síle stojí Latinci u hradeb města, a že pro Lutice bude nyní lepší posečkat do

⁴² Magury – slovanské valkýry, družky padlých hrdinů.

jara, tak nadějného. Že síly temných se zimou vyčerpají, pak může vojsko lutické směle k Dubínu v železné síle napochodovat a zničit v krutém boji společně s chrabrou armádou Dubína oslabené cizáky.

Dořekl svá slova kníže Vánů, přikázal vojáku z Retry, aby se rychle vydal na zpáteční cestu temným lesem se zprávou, aby Luticové vyčkali jeho rozkazu a v zimě se k Dubínu nevydávali, že se vše vyřeší na jaře. V zimě ať nabírají sílu a třeba i odpočívají, a až nastane správný čas k bitvě, pak se to od něj včas dozví.

Vlci

D hluboké zimní noci promrzlou doubravu osvětlila záře vycházející hvězdy⁴³. Ještě neviděna na horizontu, ale přece již zrozena v hlubinách nebe. Hvězda ta svým svitem zvěstovala časy nových vítězství a událostí pro celou Rus i Pomoří. Její jasné zrození neuniklo ani Volchvům, ani služebníkům Mary.

Jestliže první přítom zvedali ruce a pěli písňě k oslavě věčné Svargy, ti druzí se od strachu zachvěli a ke svému hospodinu se spěšně duchem obraceli, žádajíc o radu: co teď máme dělat?

A od toho temného démona smrti, toho, kdo nebeský pořádek rušil myslí svou mrazivou, dostalo se jim rady i naděje. Příslibu, že hvězdu tu uhasí, to světlo ochrany a věčnosti Rusů. Ať otroci jeho v klášteře tajném zničí věčný oheň Dažd'bogův, a jestliže plamen věčného života uhasne, pak už hvězda nemůže pomoci Venetům. Její světlo bude se linout nadarmo, protože ruské země ho nebudou schopny přijmout.

Tak srozuměni, černí mágové vypravili v zimní bor vojsko své temné. Stalo se tak na konci zlého zimního Luteňa⁴⁴.

⁴³ Východ hvězdy ruského vítězství. Znak Svaroga.

Uprostřed hluboké doubravy vstal ze sněhu bílý vlk mohutný. Otřepal se, zvedl svou hlavu ke hvězdám a zavyl, svolávaje bratry. Na znamení svého bílého knížete seběhla se smečka u rozložitého dubu a vyrazila za ním doubravou, povinna zákonům přírody. Vůdce jejich tmavou sovu sledoval, co nad lesem kroužila, a za tím letícím ptákem vedl smečku přímou cestou, nedbaje sněhových závějí. Pták se nakonec snesl na vrcholek dubu u paseky, a pod tím stromem shromáždila se i zvířata okolo vůdce v pevném kruhu.

Bílý vlk vrčením přikázal, aby všichni zůstali na místě, čekajíc na znamení. Sám se rozběhl s bystrostí rysa přes paseku po tajné stezce, na konci se přikrčil, vyhlížeje „hosty“, o kterých mu pověděly sovy.

Brzy spatřil pocestné, jdoucí stezičkou, vinoucí se lesem, krátce se zamyslel a rozhodl se, že paseka se stane místem zápasu s nepřáteli. „Ať jen vyjdou z hloubi lesa, cizinci, narušitelé tajné hranice, na pasece se na duby nevyškrábou. Jsou to chlapíci, ti ptáci soumraku, vyslídili nezvané hosty v noční temnotě a dali včas znamení vlčí smečce. Na šedé vlky čeká lýtý boj, snad pomůže jim přítel jejich lesní pán.“

Skryl se vlk před lidmi do křoví, a cizinci, brodíc se pasekou, obhlíželi se kolem. Bylo jich víc než sto, s koňmi, naloženými nákla-

⁴⁴ Luteň – slovanský název pro leden.

dem příkrývek, kabátů, stanů a také zbraněmi poutníků.

Tu ucítili koně pach dravce v křoví a vylekali se, neklidně ržáli, vyhazovali, odmítaje poslouchat jezdce, a na pasece nastal zmatek. Lidé se váleli na hromadě, jejich křik doléhal až ke smečce v záloze.

Ve vhodný okamžik vůdce zavyl, a tu se na cizince střemhlav vrhla šerá masa ochránců lesa. Nastal nelítostný boj, sníh se barvil rudou krví, zněly výkřiky o pomoc, ržání koní, svist střel i drnčení tětiv kuší... A do toho divoké vlčí zvuky zápasu.

Nad pasekou, kde zuřila bitva, zjevili se jestřábi, výři, sovy a z výšky začali útočit na lidi. Zobáky a drápy bez zaváhání zasahovaly oči i tváře sluhů Mary, nedovolujíc jim svými ostrými dýkami rubat šeré vlčí bratry.

Jen bílý vůdce se s nepřáteli nebil, seděl stranou, očima kol pátrajíc, čekal na svou chvíli, na setkání s černým, který objevil cestu. A dočkal se. Konečně oči bílého vlka rozpoznaly, kdo že vládne mocí a silou, kdo tu pouhým slovem rozdává rány a šedé válečnický tím vydává smrti.

Oči obou bojovníků se setkaly, oba mocní a silní, a již se k sobě probíjí, aby se setkali ve smrtícím zápase. Mág namířil na Bílého své žezlo, vykřikujíc s námahou zaklínadla, ale vlk ten útok odrazil silou Světla, ve skoku hrudí

svou srazil na zem člověka, a pak zuby jeho na hrdle mága tiše sklaply ve smrtícím sevření.

Krvavý boj byl pak brzy ukončen, zvítězili venéští vlci. A tu na místo bitvy vyšel vlastník temného lesa – lesní pán. Byl on temný, ohromný a strašný, ale vzhled jeho nebyl podstatný. Hladil vlky svou mechem obrostlou tlapou, blahopřál k vítězství v těžkém boji. Později k němu vlci přihnali vyplašené naložené koně a paseku již opustili družně, mizíc v hustém porostu.

Pouze Bílý odešel s lesním pánem do hloubi lesa po tajné stezce, a vánice les zasypávala sněhem, pohřbívajíc stopy boje a prolité krve. Když přišli k tajnému chrámu, Bílý skokem přeskočil zídku a proměnil se v urostlého Veneta v teplém kabátu a čepici z mechu.

Společně s lesním pánem vešel ve starobylý chrám, poklonil se zde svatému ohni, a potom, prohlížeje si tváře ležících Volchvů, promluvil k jejich bezvládným tělům: „Bratři rodní, sami už víte, jak jsme dnes ubránili chrám. Vaše duše ať bojují ve Svarze, zde si poradíme, buďte klidní.“

Obavy Niklotovy

Dlouho se táhnou zimy u Venetů, chumelenice střídají vánice. Také mrazy, a větry silné dují z moře i od zlého západu.

Je těžko křesťanům ve stanech, kosí je nemoci, i střelné rány, co často od Dubína létají. A zásoby jídla se tenčí, karavany neprojdou lesem, Veneti je nepustí a zabírají je pro sebe.

Zato ve městě je veselo, tam je vše. A hlavně teplo. Tam jsou opěvováni bohové Světla, ochránci Vánů. Tam se tancuje, pije a veselí. Pro Obodrity nejsou mrazy strašné, ani větry ze zlého zimního moře, jsou přeci doma, tak čeho se bát.

Tak uběhla zima stříbrná. Na zemi se vrací Jarilo. Sněhy začínají kvapem tát, a potůčky bublají mezi kameny, i moře se projasnilo. Ptáci se vracejí ke břehům: ajky, labutě, kachny, husy, i havrani z jižních zemí přiletěli, všude plno štěbetání v hnízdištích.

Proběhl slavný svátek jarní Komojadry⁴⁵, svátek živý a veselý. Naložené ohně dýmily, v nich Obodrité spalovali své nepřátele – zlo

⁴⁵ Komojadry – svátek jarní rovnodennosti (souč. Posvícení).

vesmírné, Tmu a nemoci, a všechno co brání svobodnému životu.

Znovu se městem točily chorovody a zvučné písně zněly k nebesům. Lidé v těch písních oslavovali volnost, také bohy a předky své starodávné, že přišli na pomoc v tom smutném roce, v těžký čas nástupu Navi.

Jen na srdce starého Vána každým dnem doléhala větší tíseň. Viděl sice, jak řady papistů řídnu, že jejich pýcha povadla, trápila však knížete zlá předtucha. Vojska nespěchala s odchodem a bylo jasné, že vévoda v cosi doufá.

S touto myšlenkou přišel Niklot ke Svetojarovi za ranního rozbřesku a vypověděl mu, že křižáci určitě čekají na posily z papežské kurie. Však již před časem kardinálové zamýšleli poslat do Pomoří Švédy na jaře.

„Musíme zjistit vše o Segtuně. Švédové nás mohou napadnout nečekaně a opět oblehnout pevnost z moře. Tentokrát nám Rujaňané nepomohou, loďstvo Švédů je silnější, než dánské. Také vojsko mají mnohem silnější a v počtu předčí burgundské.“

Dořeknuv, objal Niklot knížete a dodal, že město v obležení vydrží možná rok, možná i déle, ale přijatelnější by bylo pro Venety obejít se bez Švédů o tomto létě.

Svetojar poté, co se dozvěděl od Niklota, že král chystá švédské vojsko, začal vysílat zvědy

věrné a spolehlivé na hranice Pomoří hlídat, aby se Švédí nečekane nevylozili u Dubína jako Dánové.

Na vlastní pěst vyplouvali Rujaňané na svých lodích šikmohokých od hlavního města na průzkum. Lodi jejich vznášely se jak ptáci, pod plachtami a za skřípení vesel lekaje bílé čajky a rybáky.

Tak poklidně uplynul Kveten a přišel krásnější čas. Čas jemných vánků od západu, očištných bouřek a třešňových květů. Na loukách opět vyrašila tráva, mladé listoví posvátných bříz znovu odráželo zlatavé sluneční paprsky.

A mlhy, vystupující z teplých vod, unášené vlahým větrem, vzbuzovaly pochybnosti a obavy u křesťanů, kteří obléhali hrad Dubín, sídelní město Obodritů. Přicházejíc k ranním modlitbám, ohlíželi se a vzdychali... Zdálo se jim, že venější bohové dívají se na ně z nebe jako na oběť, kterou Obodrité musejí přinést svým bohům o tajemných svátcích Pravi.

Pouze vévoda samotný byl přesvědčen, že válka přinese jeho vojsku zdar a slávu o tomto létě. Věděl Karoling, že co nejdříve dorazí válečné lodě z mlžné Segtuny, a Rujaňany, nedávno zvítězivé na moři, znovu spoutají železným řetězem blokády, tak, jak tomu bylo na podzim. Proto nechal vévoda zhotovit dvě nové vysoké věže, které zamýšlel postavit před bránu a zlomit jimi víru Vánů ve vítězství.

Jenže nevěděl plukovník vytrvalý, že vojsko švédské očekávají i v Dubíně, že Rujaňané se připravují utkat se s černými konungami v bitvě na moři. Všichni jako jeden muž dnem i nocí opevňovali koženými štíty boky svých lehkých, svižných lodí a připravovali stělivě balistám, také háky a dlouhá kopí.

Pouze Obodrité, sledujíc jejich úsilí, své pokrevní bratry v duchu litovali. Znali, jak těžce se povede Rujaňanům v bitvě se segtunskou flotilou. Švédský král má dvakrát více korábů bojových, než mají Vánové, mnoho veslic, těžkých a spolehlivých, opevněných štíty z bronzu, po bocích obité rudou mědí a okrášlené erby jarlů.

Loučení

Za rozbřesku k potoku hluboko v lese dorazili tři Volchvové bíle oděni. Obstoupily je tmavé jedle, které rostly podél vody až k doubravě.

Les, rozezpíváný šumem jarním rozmlouval se Sluncem a větrem. Bylo slyšet, jak zpívají ptáci, jak jeleni pijí vodu, vzrušení.

Volchové stáli nehybně, pozorujíc ptáky na nebi, potok, mizící ve vrbinách, i vlka, který se přišel napít.

Po chvíli nabrali vodu do věder, vydali se cestičkou, mizící v houštích, došli až k lázni, ukryté v lipoví. Vodu vylili do sudu a zažehli v kamenné píce oheň, hořící bílým plamenem – dar boha Velese.

Ještě chvíli postáli u potoka, odpočívajíc, pak k chrámu tajnému, mlčky kráčejí, předstoupili a posadili se u vchodu okolo bratra, který ležel na lavici. Bílý mág přivykal svou duši starému tělu – tělu pozemskému. Majíc soucit s oslabeným spolubratrem, masáží přivedli jeho tělo k sobě.

Tři mágové pak na čerstvé povětrí opatrně z chrámu vynesli „nenavrátilce“. Ty, kdož ve Svarze zůstali navěky, kteří shořeli v bitvě

těžké, nerovné. Život věčný položili za Pomoří, za Rus bohyně Vesty, i za předky.

Volchvové je všechny vykoupali v teplé lázni pod lipami, oblékli těla „nenavrátilců“ do bílých šatů, všechny pak uložili do vydlabaného člunu, který jim přinesl sám pán doubravy stinné, dobrý pán lesa – sluha Svetoborův. Ještě člun dřevem obložili, před mrtvými se tiše sklonili a prosili za odpuštění za způsobenou muka a také za to, aby jim ze Svargy vznesené Rod pomohl vrátit se zpět na Zemi.

Teplý větřík povíval doubravou, letní večer se nenápadně snesl, a jakmile na nebi vyšly první hvězdy, vzplála pohřební vatra. Jiskry její záleťaly až ke hvězdám, a nehasil je Stribog⁴⁶ prchlivý. U ohně bratři ducha smutně stáli a s nimi vlci a plačící lesa pán.

⁴⁶ Stribog – slovanský bůh větru.

Švédové

Jeho se kníže nejvíce obával, to se stalo. Uprostřed měsíce Travena⁴⁷ přišla zpráva z livonské hranice, že k Dubínu pluje zdrcující loďstvo Švédů drsných z daleké Segtuny.

Niklot ihned přikázal vojvodům svolat Rujaňany na neodkladnou poradu, aby jim mohl říci: ať vyrazí na moře a vrátí se zpět na svůj kvetoucí ostrov, nemusí Obodritům pomáhat. Je jasné, že válečníci svobodné Arkony zvítězit nad švédským vojskem nemohou. A dívat se z hradeb, jak umírají, bylo by bratrům krve nesnesitelné.

Když se sešli v poradním sále vojvodové rujaňští pevně vůle, dal jim Niklot na srozuměnou, že nastal čas ustoupit od hradeb starobylého Dubína a vrátit se do svých přístavů na ostrově, aby zachránili své loďstvo i naději.

Dlouho naslouchal Vseslav Obodritovi, překvapený jeho nečekanými slovy. Pak se otočil zády a mlčky vyšel z poradního sálu. Ve shonu uběhl týden, a když se z mlhy nad mořem vynořily stožáry a vlajky lodí silné švédské flotily, lodi Rujaňanů, utvořivše klín, vypluly vstříc návštěvníkům. Šli oni na smrt, jakoby se chystali na svátek, pluli po větru, s plachtami

⁴⁷ Traven – slovanský červen.

napnutými, ve kterých si pohrávalo usměvavé Slunce se svými zlatými paprsky, a píseň jejich stoupala nad vlnami.

Píseň starodávná – píseň bojová:

„Hej-Ra! Hej-Ra!

Plujeme si pro vítězství! Ten, kdo v něj věří – zvítězí! My své lité nepřátele potopíme v této bitvě kruté a přetěžké, jsme na duchu silnější a vede nás moudrý bůh války!“

Obodrité, stojící na věžích, se slzami Rujaňany vyprovázeli a prosili bohy světlé Svargy, aby lodi rujanské se ctí obstály.

Tak se srazily dvě eskadry na pochodu, z hradeb však nedohlédli na hroznou bitvu. Všechny lodi, k sobě za paluby zahákované, jako káči kroužily po vlnách.

A tu najednou zahřmělo nad vodami, dosahující až k nebesům modravým burácivé Sláva Rusi! Sláva bratřím! Všem Rusičům sláva! A sedmkrát oběhnuvší Slunce zaznělo mnohohlasné „Hurá“ nad vlnami.

A ti u vesel bratrsky se objali, jejich lodi, držíc se proti větru, začali se blížit k pevnosti Vánů.

Udiveně zírali na moře Vánové, mlčky stojící na věžích, a nevěděli, co dělat, co si myslet. Rázem je však přešly všechny smutky. Před nimi zjevili se ne Švédi, ale Rusi ze staré Ladogy, Pskova, Slovenska, ti, které minulé léto prosili Veneti o pomoc v boji. Jenže tehdy. Kde byl konec drakkarám Segtuny, které měly

pevnost Obodritů smrtelně odříznout ze strany moře?

A tak tam stáli Veneti, nechápajíc, a čekajíc, až Rujaňané dorazí společně s těmi, kdo připlul s nimi k Dubínu vojenskou flotilou.

Jen Niklot, úplně sám, seběhl dolů a vydal příkaz okamžitě spustit padací most a otevřít bránu. Z ní vyšel v ústrety kníže světlý, chvějíc se dojetím, rozpřáhl ruce, vítajíc Rujaňany i Rusy, kteří již doveslovali chladným mořem až ke zdem Dubína. Oči jeho plné slzí, tvář zalitá sluncem a rty šeptajíc: „Bratři krve! Bratři ducha, věděl jsem, pevně jsem ve vás věřil!“

Obětování

Usvit letní bledou mlhou, co zvedala se z temných úžlabin, zahalil skalnatý vrch, nepouštěje do lesů temné noční stíny. Stíny ty, bloudíce mezi kameny, vplížily se nepozorovaně na mýtinu, a utvoříc dlouhý řetěz, zdánlivě svobodné vůle nemaje, zavířily v slepém chorovodu. Ve zběsilém tom tanci, země se nedotýkáje, protančily mezi lidí, nehybně tu stojící, aby se nakonec spojili v jednolitou masu.

Lidé, tmavým oparem zahaleni, zachovali klid, sledujíc tichou hru, jak se opar zvedá k nebi, pohlcuje denní světlo a studeným závojem halí kameny i vrcholky borovic.

V temné bezměsíčné noci tady černí mágové silou slova i mysli vytvořili dutý žulový oltář, aby na něm sprovodili ze světa těla těch, kteří stáli nyní na mýtině v časnou ranní hodinu. Aby na počest boha smrti přijali bolest a utrpení Hádu, a až umřou, předali svou sílu běsným démonům černé magie. Sluhové Smrti připravovali oběť, kterou jim museli obstarat templáři, na ukojení jejich lačnosti po krvi.

Obětí byly mladé slovanské panny. Jemné, štíhlé a krásné, nyní spoutané v řetězech. A tyto panny teď vedlí rytíři Chrámu, s po-

směšky, úzkou stezičkou mezi stromy na vršek kopce, pohánějíc je koňmi a ranami biče.

Rusovlasé dívky stoupaly bosky, po trní a ostřem kamení. Krev lila se z nožek zbidáčených, zanechávaje stopu na trávě i kamení. Slovanky však vše snášely bez hlesu, rány bičem i cestu trnitou. Tak kráčely, hlavy hrdě vztyčené, poraněné na těle – ne na duchu. Pohledem se soustředily na světlající nebe, na světlohru vycházejícího slunce, na květiny, stromy i trávu. Na orly, kroužící vysoko nad lesem a na všechno, co od narození milovaly.

A v duchu vzývaly bohy své moudré, aby si je Smrt vzala ještě před mučením a aby vyšší síly odnesly je, mučednice, do čertogu Belboga, k těm, kdo rodnou zemi opustili a navždy odešli do carství Světla, k dávným svým předchůdcům silným a dobrým, až k pramatce s Ladou v srdci.

To se již průvod přiblížil po sotva znatelné stezičce až k žulovému oltáři. Zde sluhové chrámu pustili otěže, sesedli z bujných koní a vytasili ostré dýky, aby na dívkách rozřezali šaty. A černí tam stáli v očekávání, mlčky hledíc na zajatkyně pohledem dravců, chladným, bezcitným, čekajíc na žadonění o milost. Ale slovanské dívky dobře věděly, že žádný pláč ani prosby je nezachrání, zatly zuby, očekávajíc svůj osud v hrdém mlčení.

Nakonec černý mág zvedl ruku na znamení, aby se sluhové Chrámu zmocnili dívek. Jenže ti, jakoby narazili na neviditelnou stěnu, svalili se na zem jak pytle. Ozvaly se výkřiky hrůzy, sténání, řinčení zbroje, povyk, naříkání, nadávky, klení, dupot a strašlivý zvířecí řev. Sedm ohromných divých medvědů se jako kouzlem vynořilo ze sosnového mlází a vrhlo se přímo s divokou zběsilostí na vystrašené rytíře Chrámu.

V tu samou chvíli se pustinou ozval konejšivý hlas, hovořící venětsky: „Děvy milé, buďte klidné. Došli jsme včas, jsme tu společně s vámi. Postavte se do kruhu, tak bude lehčí vás chránit. A nebojte se, vám ta zvířata neublíží...“

Tajemný hlas ještě ani nedomluvil a sluhové Mary již jeho směrem v okamžení zaměřili svá žezla, zaútočili temně rudým plamenem a hned zmizeli do neviditelného světa, aby se zachránili před útokem orlů, náhle udeřivších z nebe... Zjeví se však znovu a překvapivě brzo, všech třináct, povýšení, klidní. Chráníce se před útokem ptáků magickou formulí, pátravým zrakem propichovali prostranství. Však marně sluhové smrti své soupeře ve smrtelných tělech hledali.

Na cestě v kruhu kolem Venetek tři přízraky v bílém stály. Obraz tří Volchvů, zjevených plamennou silou, těch, kdo krvavé plány temných silou své mysli a vůle přerušil.

Když uviděli temní světlá zářící zjevení, protřali prostranství mýtiny mnohočetným magickým úderem. Ten však světlí mágové odrazili klidně a lehce. Přesměrován zpět na temné, ničil účinkem jejich zlý magický chrám.

Právě v tu dobu medvědům na pomoc dorazila i smečka šedých vlků. Byl očištěn vrch od temných a leželi zde jen mrtví v pomačkané oceli.

Na mýtině zůstaly jen dívky, strachem přikované, co v kruhu sledovaly, jak je zachraňovaly bílé přízraky ohnivou silou věčných nebes. Jak praskaly štíty i brnění pod běsněním krví rozružených medvědů. Jak orlové ocelovými drápy zasazovali přesné smrtící údery. Jak bleskově, v rychlé souhře, satanisty přítom na smrt posílaje, útočily nebojácné sovy, bratrům – šerým vlkům pomáhaje.

Dar Niklotovi

Otevřely se brány města a naproti spojenec-ké flotile vyšli za knížetem nejprve bojaři a potom i družiníci v helmicích. Společně s bojovníky uvítat příchozí se na břehu vyrojily děti a krásné v barevných šatech stovky dívek s radostnou písní.

Dívky pěly v čest předka Dažd'boga. Pěly slávu Velikému Rodu, Rujevítu, Belbogu, Vele-sovi. I Rožanicím dobrým a slavným. Vždyť to ony porodily Sloveny, Kriviče a Karely mocné, kteří dnes dorazili k Obodritům v tento přetěžký čas s spřáteleným loďstvem i vojskem.

K Niklotovi na břehu se právě přiblížila šik-moboká veslice a na ní stáli tři válečníci v čístejších bílých košilích, bohatě vyšíváných. Vyhlíželi svátečně a slavnostně, mlčky vystoupili na břeh a s čímsi skrytým pod modrým ubrusem se po ruském zvyku hluboce poklonili. Pak odstoupili od knížete a starší z nich takto promluvil: „Přesvětlý, dar ti posílá náš národ i Karelíe. Můžeš hádat, co leží ti u nohou, co se skrývá pod modrou látkou. Na tvou odpověď čeká Rus i bohatýři, ukaž svou moudrost, vznešený.“

Vůdce Vánů pohlédl na dar, podal svou ruku vyslancům na přivítanou a promluvil zvučným

hlasem vojáka, i když rozechvělým v silném pohnutí: „Slované, přede mnou leží erb Segtuny. Erb sídelního města, jehož vojska jste zničili. Srdcem vidím, co skrývá se pod tkaninou. Je to svátek, který jsem nečekal, nejcennější dar Vánům. Hluboce se před vámi skláním, bratři.“ A dořeknuv svá slova, mocný kníže uklonil se v hluboké pokloně Russům Ladogy, Pskova, Smolenska. Všem, kdo v bojích těžkých a nerovných rozdrtili město zpupných Švédů a přinesli tak vítězství nad tmou obyvatelům Dubína.

Zanedlouho se vojáci nově příchozí, i rujanští, i obodritští, spolu pomíchali. Lidé napřahovali ruce jeden k druhému, usmívali se, smáli, objímali, vyměňovali mezi sebou po bratrsku své meče z kalené oceli.

Později bohatýři a nově příbyvní Slované zatonoužili obhlédnout si hrad Dubín, obodritskou pevnost, o které udatní válečníci mnoho vyslechli v písních a pověstech. Na vlastní oči chtěli vidět jeho vysoké hradby, široké městské ulice, zpevněné dubovým dřevem⁴⁸, paláce, věže a chrámy, kde planou Dažd'bogovy ohně, osvětlujíc svaté knihy starověkých předků moudrých a poctivých.

Celé vojsko proto co nejdříve zabezpečilo své lodi zátarasy a svižným pochodem vešlo do

⁴⁸ Špalíčková dlažba – slovanský chodník z vertikálně postavených špalíků, uřezaných z trámů.

starobylého města. Na štítech a nosítkách z kopí přinesli Russi raněné vojáky, které si Veneti rozebrali do rodin, aby měli péči, jak se patří. Koně zavedli do stájí, kde byl pro ně dostatek ovsu s červeným žitem. Svě hosty Obodrité ubytovali v domech, sami se přesunuli pod střechy stodol. Na počest hostů a věrných spojenců chystali na náměstích stoly, přikryté ubrusy, aby sváteční a bohatou hostinou uctili příjezd bratří.

Výjimečný den oslav jednoty sil Pravi. V ten čas písni a veselí kníže Radimír, Sloven, udatný v boji, bratr jeho Tverdoslav ze Smolenska, pskovský kníže Bograd s knížetem bohatýrů Latikajněnem, které pojilo přátelství, zamířili od dubových stolů v poradní sál, usedli naproti knížeti, aby si poslechli slova přemoudrého, co zamýšlí nyní, když pod jeho velením stojí tolik vojáků?

Řeč knížete zněla takto: „Bratři světlí, bratři společného osudu, společných předků, přišel náš čas. Nebe s námi. Co nejdříve naše jednotné vojsko postavíme u tábora temných a donutíme je s námi se utkat. Sil má vévoda zatím ještě dost, tak třikrát víc než my, bratři! Ale to nezná Slovany, černý vévoda, jsme jednotní, jsme spolu a s námi ROD!

Sjednotili jsme se do jediného národa, jako ve starých dobách, kdy naši společní předkové žili v kmenové pospolitosti, a proto vězte, přátelé rodní, nikdy se nepodaří temným silám

vzít svobodu lidem, vyznávajícím jednotu! Jsem přesvědčen, že k nám spěchají Pomořané, vojsko lutické blíž se lesem k Dubínu, snaží se zůstat Němcům utajené. Právě proto je vítězství naše, oživilo jsme ho společně s vámi zde, v Dubíně silném a spolehlivém. Již brzy se vojsko papistů rozpadne, bude zlomené naší vůlí, vůlí ke Světlu, vůlí ke svobodě!“

Tak promluvil Niklot a na zpečetění jednoty a věrnosti podal válečníkům pět mečů v rudých pochvách se zlatem, pět šavlí vzácné práce. Pak pronesl slavnostní řeč: „Berte, knížata a ochránci Pravi. Ať vás zbraň tato živá přivede v jednotě až k vítězství. Pátý meč darujte Perunovi, ať visí v chrámu k jeho slávě na Slovensku. A nyní vás zvu na náměstí, stoly již čekají, bude oslava po venětsku.“

Epiknutí

Temné noci padly olovené mraky na starodávné hory, potemněly šedé skály, ledovce i lesy v dolinách. Mezi mraky s tichým svistem probleskovaly modrobílé ohýnky. Míriády tajemných záblesků, osvětlujíc mlžné hlubiny až dolů k bouřícím světlým vodám s pěnou šumící přes kameny, vnášejíc do světa dolin chvění noci, sny výšin, tanec blesků a svěžest.

V ten čas se v jeskyni hluboké, v temné sluji pod tichým jezerem sešli dva páni světa. Dva zástupci černého boha. Ti, kdo neviditelnou a tajnou mocí, podpoření mocí černých mágů, ovládají křesťanství v Evropě i kalify v zemích islámu. Mlčky seděli proti sobě a hleděli do plamenů ohně, který tu hořel, osvětlujíc jejich tváře i pergamen s tajnou mapou.

První žrec konečně promluvil – „Spěchali jsme, ne vše jsme domysleli. Aspoň ukončit to musíme důstojně...“

„Je to tak – druhý žrec zvedl obočí – chtěli jsme najednou příliš mnoho a plán nenaplnili silou, jaká je třeba. Naší myšlenkou, kterou jsme zaznamenali na mapě. A nyní se křesťanům nedostává vojáků, je příliš mnoho ztrát, chybí jednota. I kdyby se nám podařilo jim pomoci, ve vyšším světě jsme ztratili nadvlá-

du, tam už panuje vůle těch, kteří nejdou s námi...“

Oba mágové, hledíc na sebe, se na chvíli odmlčeli.

„Ale to nic – promluvil znovu první mág – naše vítězství je stejně jisté. Jsme tvůrci nového světa, nových pravd. Oddaně nám slouží židé, křesťané, sůfové, synové Mohameda v jižních zemích.“

„Abychom dobyli Rus, k tomu nemáme sílu“ – zašeptal téměř neslyšně druhý mág.

„To souhlasím – pokračoval první žrec – abychom zvítězili, musíme uzavřít tajnou dohodu proti národům. My vdechneme myšlenku a rabíni budou ji šířit silou slova, silou moci a přísného zákona. Naše tajné bratrstvo vznikne z lidí bažících po moci a penězích, z otroků ducha i těla...“

Druhý žrec, vzhlédnuv k druhovi, znovu tiše, ale jasně pokračoval – „Chápu, už jsem o tom přemýšlel. Zničit je potřeba duši, ne tělo.“

„Tělo nám může posloužit jako pramen síly, získané zadarmo a bezpracně. Někdo nám musí oddaně sloužit a být přitom přesvědčen, že je šťastný...“ – první mág se usmál očima a ještě volně druha doplnil.

Oba černí se pohodlně opřeli v křeslech a ponořivší se do sebe, zmlkli.

„Válka se dlouho povleče, ale ta jiná – druhý žrec pohlédl na druha – v ní nebude kopí, mečů, kuší. Bude jen slovo, 'pravdivé slovo...'. Lež, zabalená do pozlátka svatosti. Lež o životě, o víře, o starých časech. O hrdinech, které národy velebí v písních i pohádkách. Lež o zlu, o dobru, o vítězstvích, kterých kdysi dávní předkové dosáhli nad temnými silami. A tahle lež bude pronikat do duší přes dávné Arkty až k potomkům budoucím, měnit bude všechny hodnoty Hora na bezcenné zlato Seta.“

První žrec, souhlasně pokyvujíc, naklonil se nad dávnou mapou a řekl, ukazujíc na Evropu – „Vše proběhne tak, jak potřebujeme, z křesťanů naverbujeme své vojsko. Jsou chamtiví a hloupí, a jejich největší vírou je víra v peníze. Takže se můžeme směle pustit do práce. Síly světla podkopeme zevnitř, bez války a zápasu. Skrze moc nad pozicemi. Moc 'od boha' – naši moc – moc 'vládců z lidu'.“

Žrec vyslovil slova jasně a pohlédl na ležící mapu – „Podívej, zde vládnu Veneti, zde Rusi, tady jsou finské země, zde pak země temných stepních kočovníků, kde se rozkládala námi založená říše mocných Chazarů.“

„Už není“ – druhý žrec tichou poznámkou přerušil řeč prvního mága.

„Nestarej se, vše jsem dávno promyslel, je tam Čína. Také země silných Indů. Před námi je mnoho tvrdé práce. Spolu teď začneme cestou

do neklidného Egypta. Naši lidé musejí najít ukrytý rukopis s věděním dávným, a povstane velká síla útoku našich myšlenek...“

Oba mágově opět zmlkli, hledíc do neklidných plamenů, které vrhaly pokřivené stíny a znetvořovaly obličej magů...

„Ještě musíme nějak skoncovat s válkou – první žrec se znovu ujal slova – lepší by bylo, kdyby si Smrt sama našla Niklota. Takhle musíme vynaložit úsilí a pomoci té stařeně s kosou rozrvat jeho staré srdce. Jestli se nám to opět nepovede, pak Véněti s Rusy i Karely odloží na dlouhá léta plán, zrozený v této jeskyni neviditelné a tajné, námi a našimi bohy.“

Čas se naplnil, žreci se zvedli, pohasl oheň v temném podzemí. Tiše vyšli do hluboké noci a zmizeli v reji blesků.

Pouze Volchv – bílý mág, bledý stín – nespěchal s odchodem z jeskyně, seděl na žulových schodech, do noci hleděl, čekaje na rozbřesk. Všechno slyšel a poznal, co se stane, co čeká svět, rozdělený nepřáteli. Jeho hlavním úkolem nyní bylo přenést se pomocí prudké a rychlé mysli do chrámu v daleké Arkoně.

Kada

Pozdě večer se do přijímacího sálu dostavilo k válečné poradě sedm společníků věrných, důvěryhodných. Šest knížat slovanských, sedmý kníže Čudů bohatýrů, světlooký Latikajněn z Karelie daleké, bratr po duchu. Knížata posedala na lavice v očekávání, co k nim pronese stařešina. Co svěří Niklot, kníže Venetů, všem komu věří a koho má rád, kdo přišel zlomit síly temných do obléhaného, vyčerpaného Dubína.

Starý kníže zvedl ruku, vstal z lavice a takto promluvil: „Bratři krve, musíme se poradit před bojem s nepřáteli Venetů. Plně s vámi souhlasím, že bitva musí být nesmiřitelná a krutá. Jen slavným vítězstvím přerušíme na delší čas nápor temných na naše otcovské země. Jsem však povinen vám vojevůdci říct, že zničit Latince bude velmi těžké. Z jihu jim jdou na pomoc posily od germánských hranic – Gótové, Frankové, s nimi Sasové a knechti z Benátek. Přivázejí k naší pevnosti na speciálních dubových povozech katapulty se zápalnými náboji, od kterých se taví i kámen. Musíme si pospíšet a zvítězit dřív, než tohle vojsko jdoucí na pomoc dorazí sem k moři, aby nestihlo doplnit síly papistů, kteří nás obléhají. Náš čas se naplnil – chystejte se, dejte vědět

bojarům, vojákům, ať se připraví k lité seči, kde každý padlý – Irije hodný.“

Dořekl a gestem svým udělal znamení, propouštěje sedící, jenže ti zůstali sedět na lavicích dubových, bratři ducha bojového svazu Venetů. Mlčky a s úsměvem hleděli na stojícího starého knížete a vůbec nespěchali ke dveřím vyplnit starcův povel. A kníže, zvednuv obočí, udiveně hleděl na sedící, snažíc se rozumem vojáka a knížete odhadnout, co se děje v jejich myslích. Nakonec se musel zeptat, co se děje, proč nevidí odezvu u vojevůdců země Svatoruské, prvních a rovných? Co se stalo, co je ukryto za maskou jejich mlčení a očekávání?

Tu vyslechl od knížete Karelů, že se společně dohodli svěřit velení nad vojsky a loďstvem jemu, šedovlasému slavnému Vánovi, ochránci starých tradic vzkvétajících měst Pomoří, vojevůdci a knížeti Niklotovi. Po těchto Latikajněnových rozhodných slovech obstoupili obodritského knížete a sklonili se ve starodávné pokloně, helmy z damašské oceli položíc na zem.

„Kníže a bratře náš, promluvil rozvážně Tverdoslav, vojvoda smolenský, nedomnívej se, že ze sebe snímáme odpovědnost před krutou bitvou. Potřebujeme pouze jednoho velitele, tím bude naše armáda silnější. Jsi z nás nejstarší a nejmoudřejší, nejlépe vidíš do celé situace.“

Kníže se zahleděl do jejich světlých tváří a tiše odpověděl, s pohnutím v hlase: „Čestně vám povím, že jsem se chtěl pomodlit k Perunovi, aby dal mému srdci odvahu říci vám, zda byste mi nesvěřili svá vojska, a vy se postavili k mé prosbě s vážností. Vždyť všichni jsme tu jako válečná rukojmí. A stalo se, co jsem vůbec nečekal. Hluboce se vám s pokorou klaním, děti Slunce, děti našeho slovanského vítězství!“

Tak řekl Niklot, usedl zpět na lavici, přemýšleje nad tím, co se tu stalo. Srdce radostně zpívalo – slyší Bohové! Stalo se, oč prosil v tomto létě.

A knížata již rychlým krokem opouštěla sál, pospíchala ke svým slavným plukům, aby vojsko připravila k boji, jak žádala jejich čest.

Starý moudrý Niklot, sál opustiv, vystoupal na věž Kopornu a odtud, z vysokého valu obhlížel rušný tábor křižáků. Viděl stany a přístřešky. Ohně, kde připravovali večeři. Také prostranství, kam Latinci natahali proutí a slámu. Bylo znát, že vévoda připravuje místo těm, kdo spěchají po cestách, na pomoc po břehu Labi.

I zamyslel se stařík: „Kde jste, Chyžané? Doličané, Retařané? Nedošly vám někde síly? Necháte zlé vojsko projít svou zemí i zemí lužickou? Neurazili se snad pro odmítnutí Lutici, kteří se v zimě chystali se svou smělou armádou přijít na pomoc obklíčenému Dubínu?“

Myšlenka nedobrá do duše se vplížila vojévůdci země obodritské, zda zlomyslně kníže lutický záměrně nespěchá, aby se připojil. Nyň vše závisí na bozích a na vůli spřáteleného vojska.

S touto myšlenkou sestupoval Niklot z věže a uviděl před sebou Volchva v bílém šatu, jak čeká na schodech k věži, až vojévůdce své vojenské záležitosti dokončí, aby s ním mohl promluvit. Kníže Niklot, vědom si starých tradic, věděl, že Volchv nepřichází jen tak. Že Bílý přišel, aby mu poradil, co je nutné udělat.

Proto Ván rychlým krokem pospíšil a přivítavše hosta, myšlenkou se ho zeptal, co má na srdci Veleslav. Co přimělo v bezměsíčné noci vedúna z chrámu Velesova přijít na návštěvu k unavenému knížeti?

A takovou dostal odpověď: „Jsi přesvětlý a přemoudrý pro ně, ale ne pro nás. Takže poslouchej a neodvažuj se odporovat. Zítřka do bitvy vyšeš ve zbroji místo knížete koho chceš – bojara, bratra, obyčejného občana, prostého vojáka ... Je to tvá věc. Ty sám však zůstaneš v týlu a velet budeš odsud nad všemi silami bratrského vojska. Jsi povinen ochránit válečníka Světla, jehož jméno je Niklot – to jméno si zapamatuj. Nezapomeň ho. Ten kníže, svěhlavý Niklot, potřebný je světlým silám s hlavou na krku, živý a zdravý. Před ním stojí ještě mnoho těžké práce, tahle válka je jen začátek...“

Dokončil svou řeč Volchv vznešený, odmlčel se, patře na knížete, očekávaje, co odpoví, přesvětlý, a kníže Venetů odpověděl: „Srdce mě bolí, že se s nepřáteli nemohu utkat zítřejšího rána. Ale zákon je zákon – poslechnu, jak jsi poručil, tak i bude. Je vidět, jak moc si pa-peženci přejí zničit staříka Niklota.“

„A nejen oni – odpověděl Volchv – proto chraň knížete, rytíři.“

Lutiči

Na pasece široké a rovné, u potoka, který zurčel mezi kameny, setkali se v pravé poledne, rychle se k boji chystaje, dva silné voje. Nad jedním vlály prapory se znaky kříže a ukřížování, nad druhým modrý prapor s jasným sluncem a paprsky ve zlaté barvě. Vojsko Luticů, věrných svazu, zavřelo cestu první skupině. Stalo se železnou hradbou, odrážející zrádný útok těžké síly, přišedší od západu.

Tři země připravili na pochod tuto armádu zlých uchvatitelů. Sestávala z Němců, Janovanů, Francouzů, Vlámů. Měla dostatek pěchoty, kopiníků, bažících po krvi. Měla mnoho jezdců udatných, slavných rytířů silných a hrdých, kteří se od dětství cvičili v boji na turnajích v těžkých soubojích.

Latinci byli dvakrát početnější, než síly Luticů, očekávajících úder. Snad proto vévoda z Bernu, který velel vojsku latinskému, nepromyslel do detailů způsob bitvy, vydal rozkaz, po kterém se vrhli na soupeře muž proti muži se zuřivými výkřiky.

Množství letících střel zakrylo Slunce stínem, kopí bila do štítů i pancířů, a sekery, meče z damažské oceli dokonávaly dílo v prudké seči to, co začaly střely a kopí. Nad loukou zvedla se mračna prachu, v něm kroužily a

houpaly se praporce, koně drtili na zem sražené bojovníky, zasažení padali sami.

Pět hodin trvala bitva bez výsledku. Nevěřil svým očím vévoda, že Luticové i druhý útok, přeskupíce se, znovu ustáli. Tehdy zavelel vojevůdce obejít Lutice z boku, ale Slované po zuřivé bitce začali sami postupovat kupředu.

Za zvonění mečů, křiku, ržání koní, zakalilo se uvažování papežence. A najednou nevěděl co si počít s neštěstím, jak odrazit běsnící Rusy, jak znovu postavit své voje, které se vracely zpět z bojiště. A jak ujít hanbě a zajetí, jestli na ně čeká porážka?

Mezi tím kníže statečných Retařanů dal povel zálohám a z lesa se dostal do zad vojům sebevědomých papistů nejlepší jezdecký oddíl Retry. Strhla se krvavá seč, tam, kde ji Latinci nečekali. V nastalé mele zahynul slovutný vévoda. Také padli všichni jeho velitelé a vojsko Latinců se rozuteklo. Jedno kam, jen aby se skrylo ve tmě. Luticové v bitvě odolali, pomohla jim nebeská síla!

Po bitvě posbírali Retařané, Doličané, Chyžané i Srbové své raněné válečníky – hrdiny a vydali se k městům lužickým cestami spřátelených Srbů. Za dne pohřbili ty, co v bitvě padli, v ohních pohřebních, položené na štítech. Za zpěvu písní, navršené byly mohyly na pasece, kde seč proběhla, a potom, rozdělíc se spravedlivě o kořist latinského vojska, vydali se na

pochod k dalekému Dubínu, k Obodritům, statečně se držícím.

Ljutobor, vojevůdce Doličanů a dobrý ochránce Retařanů nešetřil ani koně, ani povozy. Dnem i nocí šli na sever Slované, spěchali na pomoc bratrům, věděli Luticové, že Obodrité chtějí podstoupit bitvu s nepřáteli Venetů ještě než vstoupí v jejich otčinu nová armáda, sestavená v Bernu, která tak spěchala nedávno s povozem na pomoc křesťanskému vojsku.

Souboj

Před ránem olověné mraky přitáhly na vzrušený Dubin, a zavanulo blízkou smrtí, smrtí krutou, chladnou a strašnou. V bílém dlouhém rouchu s kosou Smrt stála na poli širém, kde pozvedla své ruce kostlivé a pěla svůj hymnus neradostný a dlouhý. Ve své písni vyzývala opustit pomíjivý svět podnebesný a odejít na nekonečnou věčnost, s ní se domluvit ještě do svítání. Svým obětem pak slibovala dlouhý, tichý klid a zapomnění. Tvrdila, že není už více radosti, že ve smrti je život, i láska i spása. Lidé prostě neznají svět stínů a neváží si klidné radosti, zbytečně se bojí kostlivé stařenky, nechtějí vidět sladkost smrti.

Když zaslechli hymnus smrti tesklivý, vlci vyli v doubravě daleké. Houkal výr, ozývalo se úpění černých nežitů⁴⁹ poletujících nocí, byl slyšet křik hladových ančutek⁵⁰, čekajících na čerstvou lidskou krev. Zdálo se, že vše se již probudilo a tuší hroznou řež.

Mezitím černé mraky se níže snesly na zemi i moře, a nečekaně se objevily blýskavice, osvětlující lesy i roviny. Rozlehl se sten, přídušený a daleký. Mezi mraky se blesky klikati-

⁴⁹ Nežiti – slovanští duchové smrti.

⁵⁰ Ančutky – védičtí slovanští čerti.

ly, a těžká černá obloha rachotem hromů se zemí hovořila. Nad bouřlivými vlnami moře s křikem hrůzy létali rackové. Zdálo se, že celá příroda se chvěje před démonem v bílém rouchu, který se snesl z oblohy v hodině bezměsíčné a na rovině se s kosou zastavil.

Když uslyšeli hlas, zvoucí do říše stínů, vystoupili vojvodové na věž a dívali se na blesky na obloze, na mihotání blýskavic na východě. A vkradl se neklid do jejich srdcí. Knížatům se zezdálo, že stařena se z říše stínů snesla na Zemi. Začali uvažovat, co by měli dělat, jak se k bohům obrátit o pomoc a uviděli na pochmurné obloze, jak bojuje sokol s jestřábem.

Ptáci kroužili ve smrtelném zápase, tu se napadali, tu zase vzletali. Bili se křídly, bojovali drápy, bylo vidět, že se oba unavili. Nakonec sokol sebral poslední síly, vzletěl na oblohu výše než jestřáb, a odtud se vrhl jako střela a soupeři vyrval z křídla třpytivé letky. Na zemi začal padat v kruzích sveřepý jestřáb – sokolův nepřítel. Mezitím si lidé všimli, jak z tmavého křoví se objevil šedý vlk a širokým klusem se rozběhl za raněným ptákem.

S údivem, vzrušením a strachem pozorovali Venetové, jak na obloze probíhala urputná bitva ptáků. Viděli také vlka, který se vrhl za jestřábem na pole, ale nevěděli, co si mají myslet a dělat. Jak mají toto hrozné znamení před bitvou chápat a poznat. Co chtějí bohové Svargy vysoké, v hroznou minutu vzkázat

svým vojům. Tak Venetové s neklidem v srdci sestoupili z věže dolů a vydali se po cestě k bráně, aby se podívali, co se děje na poli.

Ale potkal je vedun v bílém šatu a klidně se usmívaje, jim řekl, že shlédnutí boje dravých ptáků je nesmí před bitvou zarazit. „Bohové dali vítězství sokolovi. Jasný sokol je vyslanec Samargla, sám Svarožič nám přijde na pomoc. No a vlk – to je totem Lutičů, copak jste na to zapoměli? Nezneklidňujte se, běžte ke svým družinám a připravte je na bitvu v poli.“ To řekl, poklonil se, a vedun zmizel ve tmě jako přízrak. Ale bojarům jeho slova zapadla do srdce jako pevná kotva. Tak se vydali se světlou radostí svým vojínům povědět o viděném.

Časně ráno mlha od moře pokryla i Labe i Dubín. Jako bílý opar se roztahovala a zaplňovala všechen prostor od hradu až do lesa. A v mlze, neviděné z věží, začaly se stavět Venetů pluky. Přesvětlý kníže Niklot se Svetojarem na koních a v pozlaceném brnění se míhali ve vojsku jako stíny. Mlčky praporky mávali, řídíce tak vojska bojarů, kteří stavěli Venety i Rusy, i Rujany a Karely statné v jednotou bratrskou sílu. Sílu před smrtí slitých duší.

Starý moudrý Niklot v centru vojska postavil jinochy v lehké zbroji a nařídil jim, aby v bitvě ustoupili až k vozům a odtud napadali papežence sekerami a řetězi ocelovými. Za vozbu postavil pluk jízdních lukostřelců v brnění

spolehlivém a nakázal jim, aby šípy ničili ty, kdo se prorvou.

Pravé křídlo přesevětlý kníže posílil koňskou jízdou novgorodských Slovanů, a na levé postavil smolenské Kriviče a družiny ze Pskova. Dále kníže vydělil Obodrity, silnou jízdní rezervu, skrytou v lese. Do čela záložního voje se kníže sám postavil, řídě se vůlí Volchvů.

Svetojar stál v centru sil Pravi. Aby papeženci knížete viděli a snažili se ke korouhvík knížete prosekát se v řadách pokrevních bratrů. Aby se jejich klín zarazil hlouběji do centra řad vojska slovanského, a uváznuv tam, nemohl se obrátit v těžké chvíli na svá křídla o pomoc.

Když bylo vojsko sestaveno, vykročilo k táboru temných, kde velmistr, baroni a vévoda své vojsko připravovali na bitvu. Tu, na poli širém a rovném, když se bílý opar zvedl, se obě vojska sešla v síle těžké a zastavila se v němém očekávání.

Síly temných byly sestaveny v silný jízdní kvadrát se štíty, na nichž se kříže skvěly, a erby se znaky měděnými. Latiníků bylo více než Rusů. Byla jimi zaplněna celá rovina a samovolně se vkradl neklid do srdcí Venetů, připravených k boji. Ale když uviděli na obloze nad vojsky plachtícího lesního orla, překonali strach svůj Slované, začali věřit ve vítězství nad tmou.

Tehdy se od rytířů chrámů oddělil v modrobílém plášti sám velmistr a zvučným hlasem zakřičel, vyzýváje na pole souboje vojska Venetů. Jezdil mezi vojsky, mávaje svým dlouhým kopím s bílou stuhou, a houpala se orlí péra na jeho vyleštěné přilbě. Hrozný byl pohled na rytíře chrámu. Bylo vidět, že vojín je smělý a v boji nezná slitování s tím, komu se zachce zkřížit s ním meč.

Avšak z vojska Venetů, vstříc templáři namyšlenému, vyjel na čistě bílém koni s čabakou – Svetojar. A pozvolným poklusem se projel za pokřiku Venetů před nepřátelskou válečnou linií. Vítal rytíře chrámu svým dlouhým kopím venetsky a když poodjel, ztuhl jako socha připravený k smrtelnému boji. Na Venetovi byla přilba pozlacená a nádherný šupinatý pancíř. Držel modrý štít se žlutým sluncem a pokryt byl tmavorudým pláštěm. Bylo vidět, že Venet je pln sil a velmistroti bude protivníkem nelehkým, důstojným a slavným.

A už zazněl zvuk rohu poplašný. A vyrazili proti sobě vstříc hrabě-velmistr a ruský bojar, světlý kníže Svetojar, bratr Niklotův. Uprostřed pole se dva rytíři srazili, jejich koně se postavili na zadní, na kousky se rozletěly dřevce kopí, ale vojvodové zůstali v sedle. Když uklidnili koně, znovu začali souboj, nyní už meči. A třeštěly štíty pod údery, prohýbala se brnění z kalené oceli.

Obě vojska, Latiníků i Rusů, pozorovala krutý boj a údery, křikem a pískotem posilňovali ducha bojovníků.

Tu se zase rozlehl křik papežence a všichni viděli, jak se rozpadl štít velmistra – hraběte z Bernu pod úderem meče Svetojara. Po ztrátě štítu velmistr uchopil svůj kinžal a bráně se mečem, znovu se vrhl do boje s Venetem, pokoušeje se strhnout ho z koně.

Svetojar ustoupil, svůj štít pevný odhodil na zem, a levou rukou vytáhl spolehlivý damascenský stilet, a rovnocenný boj začal znovu. Znovu koně kroužili a bojovníci nanášeli jeden druhému údery. Nakonec se templáři podařilo zasáhnout koně Svetojara. A padl kuň Veneta k zemi, a stáhl sebou i knížete.

Ale Svetojar stačil třmen odkopnout a vyskočit na rychlé nohy. Stiletem odrazil meč papežence a vrazil svou čepel do hrdla hraběte. Templář zachraptěl a padl na zem za křiku „Ura“ svatoruského vojska. Svetojar pak chytil jeho koně, vyskočil do sedla a vyrazil cvalem do centra Venetů pod prapor Niklotův.

V té době dvě vojska začala útočit proti sobě, a bitva začala. Střely slunce zakryly, kopí na pancíře a přilby mířila, koně řičeli... trubky divoce troubily nad polem bitvy.

Bitva

Tři hodiny prach visel nad polem. Tři hodiny – zuřila bitva zlá. A Niklot, který řídil boj, viděl potíže bratrského vojska.

Povolil střed venetských oddílů. Ustoupili Slované k vozbě, kde je podpořili srbští lučičtíci, ale papeženci prorazili řady Venetů. Ve středu se útvar velmi ztenčil, bylo by ho třeba posílit, není však čím! Ještě je vidět venetský prapor, je vidět prilby Svetojara a Volcha. Oba Venetové bojují spolu. Kde jsou Rujané, tam i sláva a chrabrost. Ale bude stačit počet hrdinů?

A Niklot pohlédl na záložní pluk, neposlat-li ho na slabé místo? Nedovolit rozdělit síly Venetů? Nebo počkat, až sami požádají o jeho pomoc v těžké chvíli?

Kníže vyjel na kopec a ohlédl se. Pravé křídlo Novgorodců je spolehlivé. Obklíčili Slované Germány, ale podaří se jim je udržet? Vidí Niklot, že boj tam probíhá smrtelný. Derou se papeženci, útočí v semknutých řadách jízdních setnin ocelovým klínem. Ale Slované dosud o krok neustoupili. Radimír bitvu vede dovedně a nežádá knížete o pomoc.

Proto se Niklot obrátil a ohlédl levé křídlo armády Venetů. A viděl tam, že prapor Smolenců dál hrdě vlaje a drží se Rusové. Pustili se

Kriviči do křesťanů a železnými kleštěmi obklíčili jejich čtverec, dokonce se k praporům probili. Brání papeženci své standarty. Kníže vidí, jak tam míří jako bílá vlna templáři. A krutou smrtelnou řež jízdních rytířů oblak prachu zakryl, zvednův se nad bojištěm.

A tehdy se rozhodl vojevůdce vrhnout do středu pomocný sbor, a posílit tak prohnuté přední řady a pomoci udržet útok jízdních tisíců křesťanských z rezerv. A tak Niklot udělal. Dal povel – a záložní pluk zamířil na střed. Znovu zazněly trubky a znovu, vstříc vlnám útočících sil Navi, postavilo se čerstvé silné vojsko, zakalené v obtížných bitvách. Venetové byli těžší než Latinci. Jejich mohutní váleční koně byli krytí ocelovým krunýřem. Sami jezdci v brnění z oceli, jejich obličejové masky, které plašily křesťanské koně, strachy se zvedající na zadní.

Znovu zlá a krutá řež vzkypěla – a vojsko temných útok svůj přerušilo. A tehdy se kníže přesvětlý rozhodl. Dal znamení záložním oddílům. Kníže pochopil, že vévoda není sto přemístit své pluky k průlomu, že je načase obklíčit jeho vojsko, rozčlenit je na části a zdávit. A tu ze sosnového lesa do týlu temných sil zvedající mraky šedého prachu, vyrazily na koních bělohřívých stovky jezdců v kroužkovém brnění.

I vzplanulo vojsko Venetů uviděv nový úder křesťanů. Stalo se Slovanům jasno, že v bitvě jim převahu dávají bohové Pravi.

A tu z lesa, připravuje se k boji, vyšlo vojsko Lutičů věrných, spojilo se s záložním oddílem a vrhlo se na papežence zezadu. Z pahorku kníže Obodritů viděl Lutiče, jak vrhli se do boje, i oddíly Retařanů hrdých, spěchajících, energických, silných. Viděl kníže, jak seřazení do klínu prolomili týl křesťanů a uzavřeli kotel obklíčení spolu se záložním jízdním oddílem.

Znovu se trubky rozezněly nad polem. Prach se válel a zvedal až obloze, bila kopí do štítů a brnění. A pod nohy koní, umíraje, stovky jezdců se najednou válely. Byl to hrozný pohled na nezměrnou řež. Klín Retařanů šel, pronikaje v bariéru štítů templářských.

Tento boj zlý a krutý viděl jasný Niklot svýma očima. A oči jeho slzy zaplnily, a ústa zašeptala: „Vítězství! Bohové světlí, nezradili jste nás! Předkové dobří dali nám síly! To tedy znamenají meče z ruské oceli, naše vůle zvítězit nad tmou!“

A Niklot vztyčil meč vrchního velitele a zamával jím, aby viděli Venetové, že nastala chvíle v bitvě rozhodná. Nutno kotel stlačit co nejvíce a nedovolit papežencům z osudného kotle probít se na svobodu.

V té chvíli zahlédl kníže přesvětlý, jak z třetí řady ochrany naň namířil samostřil vojín. Ale

ochránila velkého děda před střelou pozlaceným štítem jeho pravnučka Lada-Světlena. Ocelová střela štít prorazila a navíc i šupinový pancíř. Život Světleně zachránily ocelové kroužky tenké, pevné a lehké drátěné košile...

Tak odtud mi hrozila smrt, „od svých nakonec“, pomyslí si kníže. A Niklot přikázal vyslechnout střelce, co je to za vojáka? Brzy bojaři sdělili knížeti, že naň střílel Sas, převlečený za Veneta. A že podobných vrahů je ve vojsku mnoho, a že je nutno je opatrně zneškodnit. Ale až potom – po řezi.

Zlá bitva už dohasínala. Ve smrtelném kotli pobíhali křesťané, proklínajíce své tažení a Venety. Padly na zem hrdé prapory, i znaky, i korouhve ve zlatě, zůstaly jen znaky vévody. Kolem nich se shromáždily síly temných, templáři, baroni, lancknechtí a jiná latinská havěť.

Ale stahoval se kruh bratrské síly, všech zemí a klanů vojska světla. Stále silněji a silněji útočili svobodní Rusové jedním dechem.

A k půlnoci padly prapory a erby se znakem království. Nebylo již na bojišti vojsk latinských, pouze mrtvol. A nebylo úniku.

Erzyňa

Noci temné skončila se bitva. Niklot poručil, aby se všichni sešli u bran a valu germánů, aby ráno pronikli do jejich tábora, a zmocnili se všeho, co se bude hodit.

Na znamení válečného rohu se Venetové začali shromažďovat u praporu knížete. Šli po bojišti, řinčeli štíty a zvedali zbraně padlých. Pomáhali pokrevním bratrům, pokud rány dovolovaly jít, opřít se o bratrská ramena. A těžce raněné ukládali na nosítka ze svázaných kopí a nesli je do staré pevnosti Venetů, aby ženy rány vymyly a léčivými bylinami je ošetřili.

V noci temné Venetové s pochodněmi rozebírali závaly z mrtvých. Vynášeli na mírný břeh padlé Venety, Kriviče a Čudy. Vedle říčky ukládali padlé, aby ráno s východem Kupaly⁵¹ umyli čistou a světlou vodou jejich těla a oblékli venetsky. Vždyť zahynuli jako Venetové, jako hrdinové země Obodritů. A proto si jejich pohřeb musí pamatovat potomci Dažd'boga.

Brzy ráno slovanské vojsko zachvátilo celé ležení latinské. A viděli Rusové, jak žili jejich nepřátelé celý rok u Dubína.

⁵¹ Kupalo – slovanské červencové slunce.

V táboře bylo mnoho vozů s drahocenným kovářským zbožím. Ležely tam střely kalené, sekery, ostří kopí, čakany. Mnoho tam bylo mečů damascenských a brnění z dobré oceli.

V ležení Veneti také objevili sklepy, v nichž se chránily zásoby potravin. Našla se tam mouka i nasolené maso, také ryby a láhve vína. Stovky sudů Slované vyzvedli s koňakem a olivovým olejem.

Ale nejcennější pro Venety byly baldachýny a stany. Látky se hodily na stožáry jako plachty pro lidi a pro loďky rybářské. A proto je rozbírali opatrně, se znalostí a beze spěchu.

Uprostřed tábora temných byl sklep, kde úpěli v zajetí Obodrité. Vytáhli je v řetězech a okovech, sotva živé od krutého bití. Zajetí Rusové plakali, když uviděli své bratry, kteří jim přišli na pomoc. Vítězné vojíny – hrdiny, kteří rozdrtili naduté cizince v těžké bitvě u hradeb jejich hlavního města.

Pozdě večer na poli u lesa, vedle místa kruté řeže, kolem vzplály pohřební hranice. Uprostřed v širokém kole Veneti zapálili hlavní oheň pro bojary. Pro knížata, co hrdinně zahynuli, a pro nejodvážnější vojíny. Ukládali je do řad jako rovné v bělosněžných plátěných oděvech.

První místo na loži pro mrtvé zaujal kníže Svetojar, kníže Dubína. Vedle Volchva s mečem položili. Dle obyčeje odvážných Rujanů Luto-

bora uložili v brnění z voskované, prosolené kůže, jak si to přáli Chyžané, Doličané a vojíni Retry. Dle starého obyčeje Venetů, všechny bojary a padlé hrdiny položili do řad mezi knížaty, a přikryli lněnou pokrývkou. A potom dokola na pohřební hranice položili ostatní bratry. Semknula je v jednotný svazek touha po světle a touha po svobodě, a smrt, která je vzala do vyššího světa k předkům dobrým, vysokým a slavným.

Nakonec třením získali čistý plamen – dar Dažd'boga. Roznesli ho pochodněmi k pohřebním hranicím na poli. A zazpívali hymnus Slunci-Daždbohu, na oslavu zakladatele ruského rodu, jeho vnuků. Aby je nejsvětější přivítal jako hrdiny země Svatoruské. Žrec pěl hymnus, a hranice plály, unášeje do vyššího světa duše padlých.

Ruské vojsko stálo kolem. Vojíni mlčky hleděli do plamenů a na hvězdu, která vzplála na jasné obloze, osvětlujíc vysokou Svargu, kam se vydávaly slovanské duše... Na pevnosti šedého Dubínu, jenž sklonil kopule věží před těmi, kdo život svůj dali za svobodu a zemi svatou, na pole a doubravy rodné, na vše to, co zove se Rusko, a v jejich očích slzy se třpytily, slza bolesti a veliké ztráty.

A tu knížata přistoupila ke kolu smrti, Tverdoslav a Radimír s Niklotem, a sundavše přilby a pokleknuvše, poklonili se hranicím odchodu. Hned za nimi se všechno vojsko sklonilo. Za-

kývaly se prapory na rozloučenou, zněl tichý šepot tajemné přísahy, ženský pláč a vzlyky dětí. Celou noc plály pohřební hranice.

Časně ráno sebrali Veneti popel padlých hrdinů do uren. Tyto urny na široké lešení přinesli, podělili mezi sebou. Prach padlých Slověnů a Krivičů, také prach jejich čudských spojenců rozhodla knížata Rusi světlé odvézt na Ilmeň a na Volchov. Tam stojí rodové mohyly Krivičů, všech Slověnů a Karelů, jen tam je místo pro prach hrdinů. Aby se nehněvali dávní předkové že byl porušen zákon práva rodu.

Veneti Pomoří zase začali stavět mohyly, a nasypávat je výš a výše, podle zásluh padlých v boji. V těžké a nudné práci jim pomáhali Karelové a Rusové, a také ženy a matky padlých, staříci a starší děti. Tak dokončili mohyly a do nich uložili prach padlých.

A pak dle staré tradice začali chystat vzpomínkové stoly. Sbili je ze sosnových dlouhých desek, ozdobených žlutí, na ně kladli lněné pokrývky, lavice postavili na kůly.

Na stoly přivezli z Dubína sudy sbitně, nápoje a pivo. Přivezli také červené ryby, mnoho drůbeže a divočáků z lesa, i maso ulovených jelenů a kančí chutnou slaninu. Všechny potraviny Slované připravili zde na kamenech. I zasedli Veneti a Rusové za stoly, aby vzpomenuli padlé v boji.

Nejdříve Slované pili suru, zapíjeli ji světlým pivem. Pak pili sbitěň, a sladké šťávy, jedli tvaroh, výtečné maso a také ryby, ikru a divočinu. A na padlé v boji krvavém vzpomínali, jakoby za stolem spolu s živými seděli.

Zpívali Slované písně o životě, pěli hymny bohům, společným předkům, tančili, kroužili v chorovodech.

A když zašlo slunce a na poli se rozhořely ohně, rozdělili se na skupiny a začali soutěžit v boji se zbraní. Bojovali vojíni meči v brnění, na koních se sráželi se štíty. Poražené všichni chválili, vítěze knížata vyznamenávali. Tato bitva byla na počest padlých, a proto nebyla krvavá. Soudci pozorně sledovali souboje, aby pravidla všichni dodržovali.

Po boji s ostrými zbraněmi začaly souboje pěstní. A probíhaly tyto souboje do rána, do východu Světlookého. Pěstní souboje byly oblíbeny Obodrity, i Slověny, Rujany a Kriviči. Velmi silné borce postavili do veřejných soubojů Lutiči.

Pouze kníže Latikajněn nepřijal výzvu, hze nou Rusy Čudům, řka, že Karelové nemilují potěšení bitky s duchovními přáteli. Ale v soutěži ve střelbě na terče jeho vojíni ochotně předvedou svou dovednost, přesnost a sílu, ale teď ať vyznamenávají jen Rusy. Kolik rozbitých nosů, kolik krve!

Vyslechnuvše řeč Latikajněna, knížata rozhodla, že nastal čas čestného boje do vítězství, vždyť borců bylo mnoho mezi vojíny. I soutěžili borci mezi sebou, na zemi syrou se valili, potom však bez urážky se objali a přecházeli k soutěži v lukostřelbě.

Celý den Venetové, Rusové a Karellové mezi sebou vášnivě soutěžili, a večer teprve kníže – vojvoda vyznamenal nejlepší vítěze ve vojsku.

Střílet na terče z luků pozvali i mladé dívky. A střílely krasavice přesně, překonávajíce i své bratry a ti jim za to blahopřáli. Říkali, že ženy Venetů se mohou samy ubránit, což dokázaly ve dnech útoku, kdy temní lezli na hradby a hrozilo, že svaté hlavní město promění v hroudy popela a prachu.

Po bohaté a hlučné tryzně propustili Slované všechny zajatce, kteří pracovali přes týden, pohřbívajíce těla poražených. Pochovali křesťany poraženého vojska, vojínů Navi, Němce, Franky a obyvatele okolí Pádu, všechny, kdo vytáhli do války s Venety a našli svou smrt u jejich hradu. Bez výkupu propustili zajatce, aby se na Slovany více nezlobili. Nakonec je do Dubína pustili a své město jim ukázali. Nakrmili je, oblekli na cestu a řekli jim, aby příště byli chytřejší a nechodili do války proti Venetům. Ať přicházejí jako kupci se zbožím a obchodují – tak to bude lepší.

Zajatcům dali potraviny, léky, dokonce muly pro raněné jim dali. A pomodlili se za ně Stribogovi, aby déšť a podzimní chlad je nezastihl osamocené na cestě. Ať si jdou křesťané svou cestou ke svým rodinám a modlí se k Bohu.

Když „hosté“ opustili Dubín, a odešli svou cestou na západ, tehdy Obodrité roztopili ruské báně do ohnivého žáru. Nastala klidná doba, nyní se mohli zbavit napětí. Nahřát svá těla v parní lázni, vykoupat se v léčivých nálevech, masáží rozproudit krev v žilách. Spojit se se všemi živly a nabrat nové síly pro další velké činy. A tak k polednímu všechny báně Dubína ohnivým žářem k obloze dýchaly, pára se vyli-la zpod střech a větráků, vrabce a vrány rozhánějí. A ve veselých a hlučných tlupách šli Slované, i vojíni i ženy, také jinoši a děti i staří moudří dědové.

V lázni příchozí vítali sbitněm znalci různých bylin a zaklínadel. Rádi je pohostili skleničkou, kořeněným medem pomáhali zahojení. A tak se lidé natáhli na lavice. Vojíni se šrámy, veselé děti, milé děvy, jinoši, starci a pokropili vodou s odvarem z léčivých trav a sílicích listů horké kameny v píčkách. Průzračná pára, vonná a horká ihned zaplnila lázeň a se smíchem seskákaly na lavice dolů děti z ležádků vysokých.

Vojíni si nasadili čepice a užili byliny, a také metličky dubové a březové a začali se jimi mrskat přes záda a polívat se vodou studenou.

V kotoučích páry děvy-krasavice potíraly jejich těla jehličím, rukama hnětly pohmožděníny a třely je olejem z léčivých bylin.

Obdivovali Rusové Venetky, ladné a štíhlé se světlými copy. Bez chybičky těla krasavice. I jejich řeči jsou rozumné a něžné. Bez řeči – samé bohyně! Dcery Lady světlé a překrásné! Lze je, jako v poli květy, obdivovat nekonečně v den jasný. Pouze to, ale myšlenky špatné vypálit ohněm ušlechtilého srdce. Není prodějně lásky v Pomoří! Také není zrádných ženštin. Ženy Rusů v rodině jsou chráněny, jejich srdcem jsou muži ohřáti. A nazývají je Venetové i Rusové obsažným slovem – pozemské bohyně.

Ženy vidí v mužích v oddílech pouze vojíny, obránce Pravi, ne zvířata, ne křesťany se lží v srdci stvoření pozemské Navi.

V lázních se Slované dlouho šplouchali, po žáru se polévali vědry s dešťovou chladnou vodou, pili sbitěň, medovinu a nálevy, po odpočinku zase spěchali do lázně. Znovu se napařovali dubovými listy a opět pili horký sbitěň.

Po veselé tryzně a po lázni vojevodové se shromáždili u knížete. Bylo rozhodnuto hostinu na rozlučku uprostřed města pro bratry v duchu a věrné spojence uspořádat. Rozhodli bojaři Dubína dát Rusům a Čudům dárky, aby

pamatovali na pomořské Venety a svůj svazek a vítězství nad tmou.

Brzy ráno začali Obodrité stavět lavice pro novou hostinu. Náměstí města pokryli koberci, v ulicích umístili pochodně, na věžích vyvěsili prapory a brány ozdobili stuhami. A večer se na náměstí shromáždili obyvatelé hlučného města. Pak Slověny s Čudy světlookými, Kriviče a Rujany pozvali.

Šli spojenci mezi řadami Obodritů, stojících s květy, které jim házeli pod nohy, a volali: „Ura – sláva Rusům! Sláva Árijům! Sláva Karelům! Sláva hrdinným bratrům z Arkony! Sláva, sláva, spojencům sláva!“

U brány pak, u vchodu na náměstí je vítaly venetské děvy v bílých krásných šatech a nasazovaly Venetům věnce, objímaly je a líbaly.

Za bránou v hedvábných šatech, v pozlacené přilbě a brnění, obklopen bojary města, stál přesvětlý kníže s úsměvem na rtech. Potřásal rukama druhů Venetů a na památku jim předával dárky: damascenský meč, sekyru, brnění či zlatý kalich gótský. Nikoho kníže nevynechal, všem řekl: „Tys hrdina a spojenec! A lid náš je ti vděčen a bude si pamatovat dobrý skutek!“

Když byli vojíni obdarováni a zaplnili pohostinné náměstí, přesvětlý kníže se obrátil ke knížatům: „Bratři krve a ducha! Naši rodní! Nepohrdněte dárky, vezměte si je. Můj lid pět korábů naplnil ne z marnivosti či z pýchy, ale

věčně. Pro vítězství nad silami Navi. Koráby jsme naplnili štíty a brněním z kované ocele, a také sedly a koňmi. Nejsou na lodích peníze ani zlato, jen naše vojenská výzbroj, vše, čím tyto pomořské země a města rodná jsou bohatá.

Kozhodnutí

Teplý podzim světlým zlatem obalil keře a stromy. Vody se vyčistily, a větry vanuly od severu ze šedého moře, a deště z chladné oblohy padaly na zemi stále častěji.

V ten čas podzimní nepohody se sešlo u ohně života věčného pět mágů v bílých oděvech, pět Volchvů Svetovida a Roda, kteří kouzelným magickým slovem rozdrtili síly temných v Ladoni. Mlčky se usadili kolem ohně a neustále do něj pohlíželi.

A pak nejstarší mág řeč pronesl, obraceje se k shromážděným bratrům. „Ano, vítězství jsme dokázali přiblížit, ale ty ztráty, ty velké ztráty! Kolik padlo hrdinů bojujících! Svetovid nám pomohl, ale vždyť brzy síly pomořských Venetů se vyčerpají.“

Spoléhat můžeme jen na Rus za Ilmeněm, na Slověny, Kriviče, Tiverce a další blízké nám pokrevní bratry. Tam vznikne náš základ, tam říše ruská povstane, ale nyní je nutno hořící plamen života Venetů a Russů skrýt před očima samotného Černoboha, aby žil bez času, věčně.“

„To znamená, že musíme utajený chrám z Pomorí přenést nejvyšší silou. Ať hoří plamen života u Rusů na Dvině pod záštitou Raroga. Mezi lesy a bažinami tam je ostrov, ne-

viditelný pro vojska Navi“ – řekl druhý mág po chvíli přemýšlení.

Ale v odpověď řekl stařec třetí: „Nemusíme v ruské zemi skrývat, ale tam, kde nejsou lidé – jenom stíny, stíny našich předků božských“.

Vyslechnuvše jeho řeč, mágové znovu dlouho do ohně hleděli.

A potom tiše promluvil nejstarší: „Mluvil jsem o tom s Trimirem. S tím, kdo je věčný a smrti nezná. Kdo ochraňuje chrám nejsvětějšího Rodu, stojící v doubravě na Valdaji. Ten mi řekl, že plamen naděje je nutno skrýt daleko na východě, mezi jezery a horami Putorana, kde leží v jeskyních podzemních Orianské naše dědictví⁵². Ty hory sám Rod ochraňuje, planina není přístupná Černobohu. I Trimir tam často bývá, je ochráncem a zná cestu“.

Znovu se mágové zamysleli, potom se poklonili ohni a všichni z chrámu ven vyšli.

Nejstarší řekl: „Odcházíme k Trimirovi, čeká nás, pospěšte za mnou...“ A roztáli mágové jak stíny, jakoby nebyli na stezce.

⁵² Orianské dědictví. Podle slovanských tradic, když byla zničena pravlast Oriana-Hyperborea neboli Arktida, bílá rasa po odchodu ze zničeného kontinentu žila 10 tisíc let na Tajmyru a sibiřské náhorní planině Putorana. Tam prý dodnes stojí jak podzemní, tak i nadzemní města indoevropských národů, včetně předků Slovanů.

Za den tajný chrám bor opustil. Zmizel, rozplynul se mezi sosnami. Pouze lesní skřítek po nocích, jako dříve, navštěvoval kouzelné místo.

Závěť

Za stoly zasedlo vojsko spojenců: Obodrité, Chyžané, Slověni, Kriviči, Dolečané, Rétaři i Rujané s odvahou v srdci, Přespěťané, polabští Srbové, s nimi pak věrni slovu a cti vojínů hrdinné bratrské Karélie. A za radostného smíchu a veselí na vítězství pozvedli poháry.

V tu dobu oslav bratření se ke knížatům a bojarům a také ke slavnému vojsku Rusů s řečí obrátil se Niklot, kníže přesvětlý. Vystoupil na tribunu vysokou a hned ztichlo celé náměstí. Všichni se dívali na knížete a čekali, co jim řekne dnes moudrého.

Před svou řečí se poklonil, a pak vysvětlil, že poklonou pozdravil bratrství národů jedné krve a společných předků.

„Pouze v tom je záruka našich osudů. Je v naší jednotě, věřte mi, přátelé! Musíte si to uvědomit na příkladu našeho společného hrdinství v poli.

Síly tmy se pokoušejí vládnout, rozbíjejíce jednotu národů. Přesvědčují nás, že neexistuje bratrství Rusů, neexistuje ve světě slovanská jednota. Prý Slované jsou temní divoši, jimž jsou dostupné jen pudy zvířat.

Copak je to tak? Pohleďte – jsme spolu! Společně neseme krvavé břemeno! A dokud náš svazek bude pevný, na zemi se nenajde taková síla, jež by nás zlomila.

Proto, bratři, vás zaklínám, a modlím se k bohům, buďte vždy spolu – v jednotě je vítězství! Vždyť jsme větve jednoho kořene, jedné krve a společných tradic!“

Zmlkl kníže přesevětlý, vysoký, a uslyšel, že společné srdce začalo bít na celém náměstí spojujíc v duchovní bratrství všechny slovanské země.

Obsah

Země Venetů	3
Volchvové	4
Hrozná novina	5
Niklot	6
Invaze	8
Oheň věčného života	9
Začátek obléhání	10
Vyzvědač	11
Rujaňané	12
Zpráva o vítězství	15
Vlci	16
Obavy Niklotovy	17
Loučení	18
Švédové	19
Obětování	20
Dar Niklotovi	21
Spiknutí	23
Rada	24
Lutiči	26
Souboj	27
Bitva	29
Tryzna	30
Rozhodnutí	33
Závěť	34

Poznámky na okraji

Původní překlad z adresy <http://files.leva-net.webnode.cz/200000972-375b438551/Niklotova%20z%C3%A1v%C4%9B%C5%A5.pdf> byl pro lepší čitelnost upraven podle typografických zásad. Zároveň byl proveden pokus o stylistické a gramatické učešání rychlého překladu se snahou o zachování ducha díla.

Strojový překlad původního díla hledej na adrese <http://files.leva-net.webnode.cz/200000925-39fe83af86/Niklotova%20zavet.zip>. Jinde na internetu bude jistě uložena ke stažení i autorova původní ruská verze.

Na stránkách <http://leva-net.webnode.cz/products/niklotova-zavet/> a zvláště pak na <http://leva-net.webnode.cz/products/niklotova-zavet1/> najdeš hodnotné diskuse k tomuto tématu.

Další informace můžeš hledat na stránkách:

<http://leva-net.webnode.cz/products/slovanske-nemecko-1/>
a <http://leva-net.webnode.cz/products/slovanske-nemecko-2/>,
nebo na <http://leva-net.webnode.cz/chronologie/a9-vedicke-symboly/slovanske-nemecko/>.

Podrobnosti o Slovanech a další odkazy také najdeš na wikipedi http://cs.wikipedia.org/wiki/Polab%C5%A1t%C3%AD_Slovan%C3%A9, včetně jazyka <http://cs.wikipedia.org/wiki/Polab%C5%A1tina> a mytologie http://cs.wikipedia.org/wiki/Slovansk%C3%A1_mytologie. O zasazení do období křížových výprav najdeš také na http://cs.wikipedia.org/wiki/Druh%C3%A1_k%C5%99%C3%AD%C5%BEov%C3%A1_v%C3%BDprava.

Slovanské archeologické památky na německém území z doby před-germánské dobře mapují Němci na <http://slawenburgen.npage.de/>.

Informace z nezávislých zdrojů hledej rovněž i jinde, třeba na http://www.cojeco.cz/index.php?detail=1&s_lang=2&id_desc=66557&title=Obodrit%E9,

a blíže na <http://www.svornost.com/2009/10/boje-polabskych-slovanu-za-nezavislost-v-letech-928-%E2%80%93-955/>,
nebo také <http://www.e-stredovek.cz/view.php?navezclanku=boje-polabskych-slovanu-za-nezavislost-v-letech-928-%E2%80%93-955&cisloclanku=2007050002>.

Doba v žádném případě nebyla idylická pro nikoho, a každý konal výboje na všechny strany. A chtivost, závist, povýšenost a hašteřivost naleptá sebepevnější spojenectví.

Čtenáři měj na paměti, že toto je historizující epos, román zasazený do historického rámce. Není to literatura faktu. Avšak každý příběh v sobě skrývá zrnko pravdy a vrstvu lži bránící jeho odhalení. Esoterická sdělení o víceúrovňovém dění, o stálém boji světla a tmy a vzájemném propojení dějů „nahore i dole“ jsou však pravdivá.

Neposuzuj tedy dílo podle popisu minulosti, hledej z něj své poučení pro budoucnost. Najdi posilu pro své kořeny, a zasad' se ne podle národnosti, ale podle toho, co z pohledu přetrvávajících věků je správné. Co si z něj vezmeš, je na tvé vůli. Odpovědnost před Tebou a Bohem však z tebe nikdo nesejme.

Necht' nenávisť, zášť a slepota nikdy nevedou tvé srdce.

21. 3. 2013

Moudrý čtenář s otevřenou myslí a čistým srdcem najde znalost a poučení dokonce i tam, kde nikoho nenapadne hledat.

badatel

